

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 104/2023-207

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša (sudca spravodajca) a sudcov Miroslava Duriša a Libora Duľu v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED]

[REDACTED], zastúpeného Škubla & Partneri s. r. o., Digital Park II, Einsteinova 25, Bratislava, proti postupu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, Prezídia Policajného zboru, národnej kriminálnej agentúry v konaní vedenom pod ČVS: PPZ-342/NKA-BA2-2019 (pôvodne vedenom pod ČVS: PPZ-5/BOK-CA-2012, resp. neskôr pod ČVS: PPZ-499/NKA-FP-BA-2012), príkazu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, Prezídia Policajného zboru, národnej kriminálnej agentúry v konaní vedenom pod ČVS: PPZ-342/NKA-BA2-2019 zo 6. októbra 2021 a proti postupu Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. VII/2 Gv 7/17/1000 a súhlasu Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. VII/2 Gv 7/17/1000 zo 6. októbra 2021 s vydaním príkazu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, Prezídia Policajného zboru, národnej kriminálnej agentúry v konaní vedenom pod ČVS: PPZ-342/NKA-BA2-2019 zo 6. októbra 2021 takto

r o z h o d o l :

1. Postupom Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, Prezídia Policajného zboru, národnej kriminálnej agentúry v konaní vedenom pod ČVS: PPZ-342/NKA-BA2-2019 (pôvodne vedenom pod ČVS: PPZ-5/BOK-CA-2012, resp. neskôr pod ČVS: PPZ-499/NKA-FP-BA-2012), príkazom Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, Prezídia Policajného zboru, národnej kriminálnej agentúry v konaní vedenom pod ČVS: PPZ-342/NKA-BA2-2019 zo 6. októbra 2021 a taktiež postupom Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. VII/2 Gv 7/17/1000 a súhlasom Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. VII/2 Gv 7/17/1000 zo 6. októbra 2021 s vydaním príkazu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, Prezídia Policajného zboru, národnej kriminálnej agentúry v konaní vedenom pod ČVS: PPZ-342/NKA-BA2-2019 zo 6. októbra 2021 **bolo porušené** základné právo sťažovateľa na súkromný

život a ochranu osobných údajov podľa čl. 19 ods. 2 a 3 a čl. 22 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 10 ods. 2 a 3 Listiny základných práv a slobôd; základné právo vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 11 Listiny základných práv a slobôd; tajomstvo dopravovaných správ a záznamov uchovávaných v súkromí podľa čl. 22 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 13 Listiny základných práv a slobôd; základné právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd; právo sťažovateľa na súkromný a rodinný život podľa čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a právo sťažovateľa na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Príkaz Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, Prezídia Policajného zboru, národnej kriminálnej agentúry v konaní vedenom pod ČVS: PPZ-342/NKA-BA2-2019 zo 6. októbra 2021 **s a z r u š u j e .**

3. Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Prezídium Policajného zboru, Úrad boja proti organizovanej kriminalite **je p o v i n n é** bezodkladne vrátiť sťažovateľovi a) externý disk striebornej farby č. [REDAKOVANÉ] + USB kábel, b) kartu bielej farby v striebornom obale s označením [REDAKOVANÉ], c) mobilný telefón zn. iPhone tmavej farby s obalom + 1 ks SIM karty č. [REDAKOVANÉ] d) mobilný telefón zn. Apple čiernej farby + 1 ks SIM karty T-Mobile č. [REDAKOVANÉ] e) kartu bielej farby, ktoré mu boli odňaté 7. októbra 2021 a ktorých presná identifikácia vyplýva zo zápisnice o odňatí vecí spísanej pod ČVS: PPZ-342/NKA-BA2-2019 7. októbra 2021.

4. Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Prezídium Policajného zboru, Úrad boja proti organizovanej kriminalite **je p o v i n n é** bezodkladne zničiť všetky kópie a deriváty obsahu a) externého disku striebornej farby č. [REDAKOVANÉ] + USB kábel, b) karty bielej farby v striebornom obale s označením [REDAKOVANÉ], c) mobilného telefónu zn. iPhone tmavej farby s obalom + 1 ks SIM karty č. [REDAKOVANÉ], d) mobilného telefónu zn. Apple čiernej farby + 1 ks SIM karty T-Mobile č. [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], e) karty bielej farby, ktoré mu boli odňaté 7. októbra 2021 a ktorých presná identifikácia vyplýva zo zápisnice o odňatí vecí spísanej pod ČVS: PPZ-342/NKA-BA2-2019 7. októbra 2021.

5. Ústavnej sťažnosti vo zvyšnej časti **n e v y h o v u j e .**

6. Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Prezídium Policajného zboru, Úrad boja proti organizovanej kriminalite a Krajská prokuratúra v Bratislave **s ú p o v i n n é** spoločne a nerozdielne nahradiť sťažovateľovi trovy konania v sume **991,75 eur**, a to na účet právneho zástupcu sťažovateľa do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť a skutkové okolnosti veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 6. decembra 2021 domáhal vyslovenia porušenia svojho základného práva na nedotknuteľnosť osoby a jej súkromia podľa čl. 16 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a jemu zodpovedajúceho základného

práva podľa čl. 7 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), základného práva byť stíhaný len zo zákonných dôvodov a zákonným spôsobom podľa čl. 17 ods. 2 ústavy a jemu zodpovedajúceho základného práva podľa čl. 8 ods. 1 listiny, základného práva na súkromný a rodinný život a ochranu osobných údajov podľa čl. 19 ods. 2, 3 a čl. 22 ods. 1 ústavy a im zodpovedajúcich základných práv podľa čl. 10 ods. 2, 3 listiny, základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a jemu zodpovedajúceho základného práva podľa čl. 11 listiny, základného práva na listové tajomstvo, tajomstvo dopravovaných správ a iných písomností podľa čl. 22 ods. 2 ústavy a jemu zodpovedajúceho základného práva podľa čl. 13 listiny, základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a jemu zodpovedajúceho základného práva podľa čl. 36 ods. 1 listiny, základného práva na právnu pomoc podľa čl. 47 ods. 2 ústavy a jemu zodpovedajúceho základného práva podľa čl. 37 ods. 2 listiny, základného práva na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 ústavy a jemu zodpovedajúceho základného práva podľa čl. 40 ods. 3 listiny, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1, 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), práva na súkromný a rodinný život podľa čl. 8 dohovoru, práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru, práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“), práva na rešpektovanie súkromného a rodinného života podľa čl. 7 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „charta“), práva na ochranu osobných údajov podľa čl. 8 charty, vlastníckeho práva podľa čl. 17 ods. 1 charty, práva na účinný prostriedok nápravy a spravodlivý proces podľa čl. 47 charty a práva na obhajobu podľa čl. 48 ods. 2 charty, a to všetko postupom Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, Prezídia Policajného zboru, národnej kriminálnej agentúry (ďalej aj „NAKA“) v konaní vedenom pod ČVS: PPZ-342/NKA-BA2-2019, príkazom NAKA v konaní vedenom pod ČVS: PPZ-342/NKA-BA2-2019 zo 6. októbra 2021 a taktiež postupom Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej aj „úrad špeciálnej prokuratúry“) v konaní vedenom pod sp. zn. VII/2 Gv 7/17/1000 a súhlasom úradu špeciálnej prokuratúry v konaní vedenom pod sp. zn. VII/2 Gv 7/17/1000 zo 6. októbra 2021 s vydaním príkazu NAKA v konaní vedenom pod ČVS: PPZ-342/NKA-BA2-2019 zo 6. októbra 2021.

2. Sťažovateľ navrhuje napadnutý príkaz NAKA zrušiť a prikázať NAKA, aby mu boli vrátené veci zaistené na jeho základe a taktiež ich kópie alebo deriváty, pričom alternatívne navrhuje prikázať NAKA, aby boli ich kópie a deriváty zničené (o tejto skutočnosti zároveň sťažovateľ žiada zaslať zápisnicu alebo písomnú informáciu). Sťažovateľ žiada zrušiť aj uznesenie o začatí trestného stíhania z 9. januára 2012, ktoré bolo vydané pod pôvodným ČVS: PPZ-5/BOK-CA-2012, pričom okrem neho žiada zrušiť aj samotné trestné stíhanie v súčasnosti vedené v rámci trestného konania pod ČVS: PPZ-342/NKA-BA2-2019 (ďalej aj „trestné stíhanie ██████“ alebo „trestné konanie ██████“). Zároveň žiada o priznanie trov konania pred ústavným súdom.

3. Uznesením ústavného súdu č. k. IV. ÚS 104/2023-87 z 21. februára 2023 bola ústavná sťažnosť sťažovateľa prijatá na ďalšie konanie v časti, v ktorej sa sťažovateľ domáhal vyslovenia porušenia základných práv podľa čl. 19 ods. 2 a 3, čl. 20 ods. 1, čl. 22 ods. 1 a 2, čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 2 ústavy, základných práv podľa čl. 10 ods. 2 a 3, čl. 11, čl. 13, čl. 36 ods. 1 a čl. 37 ods. 2 listiny a práv podľa čl. 8 dohovoru a čl. 1 dodatkového protokolu postupom NAKA v konaní vedenom pod ČVS: PPZ-342/NKA-BA2-2019 a príkazom vydaným v tomto konaní 6. októbra 2021, postupom úradu špeciálnej prokuratúry v konaní vedenom pod sp. zn. VII/2 Gv 7/17/1000

a súhlasom vydaným v tomto konaní 6. októbra 2021. Vo zvyšnej časti bola ústavná sťažnosť odmietnutá a nebolo vyhovené návrhu na rozhodnutie o dočasnom opatrení.

4. Z ústavnej sťažnosti, ako aj jej príloh vyplýva, že trestné stíhanie [REDAKOVANÉ] začalo vydaním napadnutého uznesenia o začatí trestného stíhania z 9. januára 2012, ktoré bolo vydané pod pôvodným ČVS: PPZ-5/BOK-CA-2012. Trestné stíhanie [REDAKOVANÉ] bolo následne vedené pod ČVS: PPZ-499/NKA-FP-BA-2012, potom pod ČVS: PPZ-342/NKA-BA2-2019, ako aj ČVS: PPZ-172/UBOK-PZ-ZA-2024 a v súčasnosti je vedené pod ČVS: PPZ-35/UBOK-FV-ZA-2024. Trestné stíhanie [REDAKOVANÉ] bolo začaté pre niekoľko korupčných skutkov a skutok, ktorý orgány činné v trestnom konaní (ďalej aj „OČTK“) právne kvalifikovali ako založenie, zosnovanie a podporovanie zločineckej skupiny.

5. V inom trestnom konaní vedenom NAKA pod ČVS: PPZ-72/NKA-BA2-2019 (ďalej len „trestné konanie [REDAKOVANÉ]“) boli sťažovateľovi ako dôležité pre trestné konanie zaistené viaceré veci. Sťažovateľ bol v čase zaistenia týchto vecí v trestnom konaní [REDAKOVANÉ] (aj formálne) obvinený. Následne však generálny prokurátor Slovenskej republiky uznesením č. k. IV/3 Pz 29/21/1000-12 z 31. augusta 2021 obvinenie sťažovateľa v trestnom konaní [REDAKOVANÉ], ako aj všetky na neho nadväzujúce rozhodnutia orgánov činných v trestnom konaní z dôvodu ich nezákonnosti zrušil. Na základe uznesenia generálneho prokurátora tak došlo aj k zrušeniu rozhodnutí a zaistovacích úkonov, prostredníctvom ktorých sa zaistené veci sťažovateľa v trestnom konaní [REDAKOVANÉ] dostali do dispozície orgánov činných v trestnom konaní. V trestnom konaní [REDAKOVANÉ] bolo 9. septembra 2021 rozhodnuté o vrátení zaistených vecí sťažovateľovi. V nadväznosti na vydanie uznesenia generálneho prokurátora a v predchádzajúcej vete uvedené uznesenie o vrátení zaistených vecí doručil sťažovateľ vyšetrovateľke NAKA 23. septembra 2021 žiadosť o umožnenie prevzatia zaistených vecí, v zmysle ktorej žiadal o (i) vrátenie vecí, ktoré mu boli zaistené v rámci trestného konania [REDAKOVANÉ], (ii) odovzdanie alebo zničenie akýchkoľvek kópií a/alebo derivátov týchto vecí a napokon (iii) poskytnutie informácií, ako bolo so zaistenými vecami v priebehu zaistenia nakladané. Dňa 27. septembra 2021 zaslal právny zástupca sťažovateľa email so žiadosťou o stav vybavenia žiadosti z 23. septembra 2021. Dňa 29. septembra 2021 zaslal právny zástupca sťažovateľa urgenciu týkajúcu sa vybavenia žiadosti z 23. septembra 2021. Dňa 30. septembra 2021 vyšetrovateľka NAKA oznámila právnomu zástupcovi sťažovateľa prostredníctvom emailu, že v dôsledku uznesenia generálneho prokurátora zaniklo jeho splnomocnenie na zastupovanie sťažovateľa v trestnom konaní [REDAKOVANÉ]. Zároveň vyšetrovateľka NAKA navrhla dva termíny na faktické vrátenie zaistených vecí, pričom k otázkam kópií a derivátov zaistených vecí sa vôbec nevyjadřila. Dňa 1. októbra 2021 právny zástupca sťažovateľa podal na NAKA opätovnú žiadosť o umožnenie prevzatia zaistených vecí, ku ktorej doložil nové plnomocenstvo, a zároveň emailom informoval vyšetrovateľku NAKA o ďalšom postupe vo vzťahu k termínom prevzatia zaistených vecí. Pre faktické vrátenie zaistených vecí tak vyšetrovateľka NAKA určila termín až o mesiac po vydaní uznesenia o vrátení zaistených vecí. Dňa 7. októbra 2021 vyšetrovateľka NAKA zaistené veci sťažovateľa fakticky vrátila advokátovi Mgr. Michalovi Švecovi (ďalej aj „advokát“), ktorý ich prevzal v procesnom postavení právneho zástupcu sťažovateľa, pričom o tomto úkone bol spísaný protokol o vrátení zaistených vecí.

6. Ihneď po faktickom vrátení zaistených vecí v trestnom konaní [REDAKOVANÉ] však vyšetrovateľka NAKA vyzvala advokáta na opätovné vydanie niektorých z nich do trestného stíhania [REDAKOVANÉ]. Advokát takéto dobrovoľné splnenie edičnej povinnosti vo vzťahu k trestnému stíhaniu [REDAKOVANÉ] odmietol.

s odôvodnením, že veci, ktoré mu boli fakticky vrátené a ktoré prevzal v mene sťažovateľa, sú veci z trestného konania [REDACTED], pričom poukázal na svoju zákonnú povinnosť mlčanlivosti, ktorej nebol sťažovateľom zbavený, a z toho dôvodu nebol oprávnený výzve na vydanie vecí do trestného stíhania [REDACTED] vyhovieť. O tomto úkone bola spísaná zápisnica o vydaní vecí zo 7. októbra 2021, ktorá bola podpísaná o 10.45 h.

7. Ihneď po podpísaní zápisnice o (neúspešnom) vydaní vecí doručila vyšetrovateľka advokátovi napadnutý príkaz NAKA s odôvodnením, že ide o veci, ktoré môžu prispieť k objasneniu trestnej činnosti objasňovanej v rámci trestného stíhania [REDACTED]. S vydaním napadnutého príkazu NAKA pritom 6. októbra 2021 súhlasil dozorový prokurátor úradu špeciálnej prokuratúry. Na základe napadnutého príkazu NAKA vydaného so súhlasom prokurátora úradu špeciálnej prokuratúry odňala vyšetrovateľka advokátovi a) externý disk striebornej farby č. [REDACTED] + USB kábel, b) kartu bielej farby v striebornom obale s označením [REDACTED], c) mobilný telefón zn. iPhone tmavej farby s obalom + 1 ks SIM karty č. [REDACTED], d) mobilný telefón zn. Apple čiernej farby + 1 ks SIM karty T-Mobile č. [REDACTED], e) kartu bielej farby (ďalej aj „odňaté veci“). O úkone bola spísaná zápisnica o odňatí vecí, z ktorej vyplýva, že advokát bol na základe napadnutého príkazu vyzvaný, aby veci predložil na stôl, a zároveň bol upozornený na možnosť osobnej prehliadky a prekonanie odporu v prípade ich nepredloženia. Po takto formulovanom upozornení advokát požadované veci položil na stôl a došlo k ich faktickému odňatiu vyšetrovateľkou NAKA. Úkon odňatia vecí skončil o 11.05 h, pričom zápisnica o odňatí vecí bola podpísaná o 11.15 h.

8. V trestnom konaní [REDACTED] bolo 23. novembra 2022 (tzn. až po podaní ústavnej sťažnosti, ktorá je predmetom prieskumu v tomto konaní pred ústavným súdom) začaté trestné stíhanie a zároveň vznesené obvinenie sťažovateľovi a ďalším osobám, pričom je potrebné uviesť, že skutky, pre ktoré bolo 23. novembra 2022 začaté trestné stíhanie, nie sú totožné so skutkami, pre ktoré bolo od roku 2012 vedené trestné stíhanie [REDACTED]. K tomu je nutné uviesť, že v uznesení z 23. novembra 2022 sa vo vzťahu k sťažovateľovi nenachádzajú také skutky, pre ktoré by mu bolo iba vznesené obvinenie podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku. Z toho je možné dôvodiť, že sťažovateľovi nebolo vznesené obvinenie v súvislosti s pôvodným trestným stíhaným [REDACTED] vedeným v trestnom konaní pod totožným ČVS: PPZ-342/NKA-BA2-2019 (pôvodne ČVS: PPZ-5/BOK-CA-2012). To bolo zo strany ústavného súdu ustálené tým, že uznesením z 23. novembra 2022 vydaným pod ČVS: PPZ-342/NKA-BA2-2019 (ďalej aj „uznesenie o vznesení obvinenia“) bolo zároveň podľa § 199 ods. 1, 2 Trestného poriadku začaté trestné stíhanie pre skutky 1.1 až 3.3, pričom sťažovateľovi bolo vznesené obvinenie pre skutky, 1.1, 3.1, 3.2 a 3.3. Z toho je zrejmé, že pre skutky, ktoré boli predmetom obvinenia sťažovateľa, sa trestné stíhanie pred 23. novembrom 2022 nevedlo, a teda uvedené skutky neboli obsiahnuté v pôvodnom trestnom stíhaní [REDACTED].

9. Taktiež je potrebné uviesť, že uznesením prokurátorky Krajskej prokuratúry v Bratislave č. k. 4Kn 104/22/1100-12 z 2. decembra 2022 bolo zrušené uznesenie Úradu inšpekčnej služby, útvaru ochrannej služby a prevencie, odboru ochrany a prevencie, oddelenia Stred ČVS: UIS-72/OPOS-2022 z 30. septembra 2022, ktorým bolo trestné oznámenie sťažovateľa podané v súvislosti s vydaním napadnutého príkazu NAKA podľa § 197 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku odmietnuté. V odôvodnení uznesenia o zrušení odmietnutia trestného oznámenia sťažovateľa sa prokurátorka vyjadrila aj k otázke nezákonnosti (v konaní pred ústavným súdom) napadnutého príkazu NAKA, keď v konkrétnom o. i. uviedla, že vyšetrovateľka NAKA „realizovala iba

formálny (simulovaný) úkon vrátenia nezákonne zaistených vecí splnomocnenému zástupcovi [REDAKOVANÉ], pričom bezprostredne potom tieto po dobrovoľnom nevydaní, ihneď odňala v inej veci na podklade príkazu na odňatie vecí, ktorý sama vyhotovila, podpísala, a v ktorého odôvodnení jednoznačne popisuje, že veci, ktoré boli zaistené v jednom konaní síce vráti, ale chce ich zaistiť pre konanie druhé, pričom predpokladá, že nebudú dobrovoľne vydané, a teda vyhotovuje predmetný príkaz.“. Podľa prokurátorky krajskej prokuratúry práve táto skutočnosť bola kasačným dôvodom na zrušenie uznesenia o odmietnutí trestného oznámenia sťažovateľa vo vzťahu k jeho podozreniu zo zneužitia právomocí verejného činiteľa vyšetrovateľkou NAKA mjr. Mgr. Janou Šupovou.

10. Podaním zo 7. februára 2023 sťažovateľ odkázal na výrok 3 nálezu ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 454/2022 z 12. januára 2023, podľa ktorého: *„Súhlasom prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky z 1. decembra 2020 s príkazom vyšetrovateľa Prezídia Policajného zboru, národnej kriminálnej agentúry ČVS: PPZ-NKA-OBA-2020/1478-V z 1. decembra 2020 na prehliadku iných priestorov boli porušené základné práva sťažovateľov na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného života podľa 19 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a ich právo na rešpektovanie súkromného a rodinného života podľa čl. 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.“* K citovanej časti výroku predmetného nálezu ústavného súdu je potrebné dodať, že sťažovatelia, ktorých práva boli porušené, sú právnické osoby Digital Park II, s.r.o., Einsteinova 25, Bratislava, IČO 51 009 773, PENTA INVESTMENTS LIMITED, Agias Fylaxeos & Polygnostou, 212, C & I CENTER BUILDING, 2nd floor, Limassol, Cypruská republika (pôvodne Penta Investments, s.r.o., IČO 47 258 896), a Penta Real Estate, s.r.o., Einsteinova 25, Bratislava IČO 51 284 502. Z obsahu odôvodnenia citovaného nálezu pritom vyplýva, že k porušeniu základných práv týchto právnických osôb došlo v súvislosti s policajným zásahom proti sťažovateľovi, ku ktorého realizácii došlo 1. decembra 2020, a to v rámci trestného konania [REDAKOVANÉ].

11. Z odkazovaného nálezu ústavného súdu podľa názoru sťažovateľa vyplýva, že aj keď nebol priamym účastníkom konania vedeného pod sp. zn. III. ÚS 454/2022, jeho závery majú priamy vplyv aj na prebiehajúce konanie z dôvodu, že ním ústavný súd vyslovil nezákonnosť, resp. neústavnosť zaistenia vecí dôležitých pre trestné konanie [REDAKOVANÉ] (pri policajnom zásahu 1. decembra 2020), pričom práve niektoré z týchto už pôvodne nezákonne zaistených vecí boli opätovne zaistené spôsobom, ktorý sťažovateľ namieta v tomto konaní.

12. Úrad špeciálnej prokuratúry na žiadosť o preskúmanie zákonnosti postupu dozorujúceho prokurátora v predsúdnom trestnom konaní v súvislosti s odňatím odňatých vecí podanú 19. januára 2023 podľa príkazu generálneho prokurátora č. 11/2019 z 28. novembra 2019 o postupe prokurátorov pri vybavovaní žiadostí o preskúmanie zákonnosti v predsúdnom trestnom konaní odpovedal upovedomením č. k. VII/2 Gv 2/23/1000-143 z 27. septembra 2023. Konštatoval v ňom, že napadnutý príkaz NAKA a napadnutý súhlas úradu špeciálnej prokuratúry boli vydané vecne aj formálne v súlade so zákonom. Zásah do práv sťažovateľa bol vykonaný na legálnom podklade, legitímne v úmysle dokazovať trestnú činnosť a proporcionálne, keďže bol vykonaný po tom, čo sa nedosiahla dobrovoľná súčinnosť. Zaistenie vecí bolo pri zohľadnení zásad subsidiarity a proporcionality nevyhnutné, keďže sa na nich mohli nachádzať dátové informácie súvisiace s vyšetrovanými skutkami podozrivých osôb vrátane sťažovateľa. Reálne to môže byť overené až následným skúmaním, najmä znaleckým.

13. Prokurátor úradu špeciálnej prokuratúry uznesením č. k. VII/2 Gv 2/23/1000-262 z 12. februára 2024 na podklade sťažností obvinených zrušil uznesenie vyšetrovateľky z 23. novembra 2022 v častiach, ktorými vzniesla obvinenie okrem iného aj sťažovateľovi. Uznesením č. k. VII/2 Gv 2/23/1000-263 z 13. februára 2024 postupom podľa § 230 ods. 2 písm. e) Trestného poriadku zrušil uznesenie vyšetrovateľky z 23. novembra 2022 v časti, ktorou bolo začaté trestné stíhanie v bodoch 1.1 až 3.3. Potom uznesením č. k. VII/2 Gv 2/23/1000-295 z 12. marca 2024 prokurátor úradu špeciálnej prokuratúry podľa § 199 ods. 1, 2 Trestného poriadku začal trestné stíhanie v bode 2.1 a súčasne podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku vzniesol obvinenie okrem iného sťažovateľovi v bode 1.1 pre zločin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny a v bodoch 3.1.2, 3.2.2 a 3.3.2 pre zločin podplácania.

14. Generálny prokurátor uznesením č. k. IV/3 Pz 17/24/1000-8 z 10. apríla 2024 ako výsledok postupu podľa § 363 a nasl. Trestného poriadku zrušil i) uznesenie prokurátora úradu špeciálnej prokuratúry č. k. VII/2 Gv 2/23/1000-262 z 12. februára 2024, ii) uznesenie č. k. VII/2 Gv 2/23/1000-263 z 13. februára 2024, ako aj na nich obsahovo nadväzujúce iii) uznesenie č. k. VII/2 Gv 2/23/1000-295 z 12. marca 2024.

15. Uznesením prokurátora krajskej prokuratúry (ktorý ďalej vykonáva dozor po zániku úradu špeciálnej prokuratúry, pozn.) č. k. 20 Kv 217/24/1100-85 z 2. septembra 2024 bolo zrušené uznesenie vyšetrovateľky NAKA ČVS: PPZ-342/NKA-BA2-2019 z 23. novembra 2022 v častiach, v ktorých obvineným bolo vznesené obvinenie pre zločin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny a iné.

II.

Argumentácia sťažovateľa

16. K prijatiu ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie došlo v rozsahu označených základných práv vyplývajúcich z ústavy a listiny, ako aj práv garantovaných dohovorom na základe nasledujúcich sťažnostných námietok:

a) Vyšetrovateľka NAKA napadnutým príkazom NAKA, ako aj postupom vzťahujúcim sa na odňatie vecí v trestnom stíhaní [REDAKOVANÉ] účelovo obišla uznesenie generálneho prokurátora, ktorého legálne konzekvencie sa o. i. prejavili aj v nezákonnosti zaistenia totožných vecí v trestnom konaní [REDAKOVANÉ]. Napadnutý príkaz NAKA je nezákonný, keďže veci sťažovateľa, ktoré boli na jeho základe odňaté, nesúvisia s trestným stíhaním [REDAKOVANÉ]

b) Napadnutý príkaz NAKA bol vydaný vopred (tzn. ešte pred uskutočnením výzvy na vydanie vecí zo strany vyšetrovateľky NAKA), a to pre prípad, ak dotknutá osoba nesplní 7. októbra 2021 svoju edičnú povinnosť dobrovoľne, čo v čase vyhotovenia napadnutého príkazu NAKA, ako aj v čase udelenia napadnutého súhlasu úradu špeciálnej prokuratúry s jeho vydaním (6. októbra 2021) nemohli orgány činné v trestnom konaní predpokladať. Sťažovateľ teda argumentuje tým, že Trestný poriadok neumožňuje vydať príkaz na odňatie vecí preventívne *ex ante*.

c) Napadnutý príkaz NAKA smeroval proti osobe, na ktorú sa edičná povinnosť nevzťahovala, keďže nedošlo k zbaveniu mlčanlivosti advokáta sťažovateľom. Podľa sťažovateľa vyšetrovateľka NAKA mala vedomosť o tom, že veci, ktoré boli pôvodne zaistené v trestnom konaní [REDAKOVANÉ], príde po vydaní uznesenia generálneho prokurátora 7. októbra 2021 fakticky prevziať jeho právny

zástupca, čo bolo zrejme najmä z predchádzajúcej emailovej komunikácie advokáta s vyšetrovatelkou NAKA. Advokát v čase, keď mu boli veci sťažovateľa odňaté, navyše nedisponoval plnomocenstvom vo vzťahu k trestnému stíhaniu [REDACTED] ale výlučne vo vzťahu k trestnému konaniu [REDACTED], v ktorom disponoval iba substitučným plnomocenstvom.

d) Napadnutý príkaz NAKA neobsahuje všetky zákonné náležitosti a taktiež nie je náležite odôvodnený. Absentuje v ňom skutok, ako aj právna kvalifikácia, pre ktoré mal byť príkaz vydaný [zákonná požiadavka vyplývajúca z § 181 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku].

e) Jediným dôvodom odňatia vecí bola ich väzba na osobu sťažovateľa, keďže predmetné veci nemajú žiadny objektívny súvis s trestným stíhaním [REDACTED]. Exemplifikatívne sťažovateľ uvádza, že skutky, ktoré boli predmetom (pôvodného) trestného stíhania [REDACTED] sa mali stať v rokoch 2005 až 2006, pričom odňatý mobilný telefón bol vyrobený v roku 2019.

f) Vyšetrovatelka NAKA v odôvodnení napadnutého príkazu neuviedla žiadne konkrétne skutočnosti, z ktorých by vyplýval dôvod odňatia vecí sťažovateľa, pričom sa obmedzila iba na arbitrárne konštatovanie, že „odňaté veci môžu prispieť k objasneniu predmetu trestného stíhania.“. Napadnutý príkaz NAKA je tak v celom rozsahu nepreskúmateľný. Z odôvodnenia napadnutého príkazu NAKA taktiež nevyplýva, či smeruje proti samotným veciam sťažovateľa alebo proti ich obsahu, v tomto prípade by orgány činné v trestnom konaní boli povinné postupovať v intenciách § 91 ods. 1 Trestného poriadku, a teda vydaním príkazu na uchovanie, vydanie a odňatie počítačových údajov, čo vzhľadom na jeho charakter predstavuje miernejší prostriedok procesného donútenia.

g) Od začatia trestného stíhania [REDACTED] v roku 2012 mohla vyšetrovatelka zaistiť akýkoľvek predchádzajúci mobilný telefón sťažovateľa, avšak uskutočnila tak účelovo až po vydaní uznesenia generálneho prokurátora v trestnom konaní [REDACTED] z dôvodu, aby si orgány činné v trestnom konaní zabezpečili kontinuálnu dispozíciu s vecami sťažovateľa, a to aj bez vecného súvisu týchto vecí s trestným stíhaním [REDACTED].

17. Pre úplnosť je potrebné uviesť, že sťažnostné námietky uvedené v bode 14 písm. e) a f) a, nadväzujúc na uvedené, aj v bode 14 písm. g) a h) uznesenia o prijatí boli v čase prijatia ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie zo strany ústavného súdu vyhodnotené ako podané (správnejšie formulované) neoprávnenou osobou, preto sa nimi ústavný súd v tomto konaní odmietol ďalej meritórne zaoberať. Vo vzťahu k odôvodneniu tohto procesného postupu ústavný súd v konkrétnom odkazuje na body 15 až 17 odôvodnenia uznesenia o prijatí. K tomuto ústavný súd dodáva, že po podaní ústavnej sťažnosti nastúpili aj nové skutočnosti, pretože sťažovateľovi bolo dvakrát vznesené (a zrušené) obvinenie a s účinnosťou k 15. marcu 2024 došlo k zmene Trestného poriadku ako procesného predpisu upravujúceho rozsah práv priznaných osobám vystupujúcim v trestnom konaní.

18. Podľa § 33b ods. 1 Trestného poriadku podozrivý má práva a povinnosti obvineného, ako aj právo na obhajobu v plnom rozsahu podľa tohto zákona, ak tento zákon neustanovuje inak alebo ak z povahy vecí nevyplýva niečo iné; tým nie sú dotknuté procesné práva, ktoré podozrivému priznáva medzinárodná zmluva alebo priamo uplatniteľný právne záväzný akt Európskej únie. Podľa § 33b ods. 2 Trestného poriadku práva a povinnosti podľa tohto zákona sa na podozrivého vzťahujú od jeho prvého výsluchu alebo od iného úkonu orgánov činných v trestnom konaní proti

nemu alebo v súvislosti s ním alebo v súvislosti s podozreniami, ktoré sa ho týkajú. Podľa § 33b ods. 3 Trestného poriadku v prípade pochybností o rozsahu práv a povinností rozhodne na návrh policajta prokurátor uznesením, proti ktorému je prípustná sťažnosť.

19. Podľa uznesenia o prijatí sa ústavný súd z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti odmietol v rámci konania po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie meritórne zaoberať potenciálnym porušením označeného čl. 6 a čl. 13 dohovoru a taktiež čl. 7, 8, 17 ods. 1, čl. 47 a 48 ods. 2 charty (body 18 až 19 uznesenia o prijatí).

20. Z týchto dôvodov preto ústavný súd v rámci konania po prijatí ústavnej sťažnosti obmedzí svoj meritórny prieskum na sťažnostné námietky formulované v bode 16 písm. a) až g) odôvodnenia tohto nálezu, a to v kontexte potenciálneho porušenia základných práv, resp. práv sťažovateľa v rozsahu vymedzenom výrokovou časťou uznesenia o prijatí. Uvedené objektívne determinuje skutočnosť, že v takto vymedzenom rozsahu meritórneho prieskumu ústavného súdu sa stáva obsolentnou (resp. vzhľadom na novelu Trestného poriadku by bola zároveň neprípustnou) tá časť návrhu sťažovateľa formulovaná v petite jeho ústavnej sťažnosti, podľa ktorej sťažovateľ žiada vyslovenie zrušenia uznesenia o začatí trestného stíhania [REDAKOVANÉ], ako aj celého trestného stíhania, resp. trestného konania [REDAKOVANÉ].

III.

Vyjadrenie NAKA, Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky a repliky sťažovateľa

III.1. Vyjadrenie NAKA:

21. NAKA sa vyjadrila podaním zo 4. apríla 2023, a to prostredníctvom sekcie legislatívy a právnych služieb Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, odboru právnych služieb. Poukázala na okolnosti zriadenia špecializovaného tímu [REDAKOVANÉ], jeho transformácie na vyšetrovaciu skupinu [REDAKOVANÉ], pričom následne opísala skutkové okolnosti vzťahujúce sa na začatie trestného stíhania [REDAKOVANÉ] v roku 2012, ako aj dôvody zmien číselného označenia vyšetrovacieho spisu [REDAKOVANÉ] determinovaného reorganizáciou NAKA v roku 2019. Následne poukázala na skutočnosť, že proti sťažovateľovi bolo v trestnom konaní v tom čase vedenom pod ČVS: PPZ-342/NKA-BA2-2019 23. novembra 2022 podľa § 199 ods. 1, 2 Trestného poriadku začaté trestné stíhanie a zároveň mu podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku bolo vznesené obvinenie pre skutky právne kvalifikované podľa § 296 Trestného zákona a iné.

22. Ďalej NAKA identifikovala veci, ku ktorých zaisteniu došlo v rámci realizácie napadnutého príkazu. Napadnutý príkaz bol vydaný vecne aj formálne v súlade so zákonom podľa § 90 a § 181 Trestného poriadku, pre účely trestného konania boli zaistené špecifikované veci, ktoré v tom čase predstavovali zariadenia a predmety, ktorých zaistenie bolo pri zohľadnení zásad proporcionality a subsidiarity nevyhnutné, keďže ich obsahom mohli byť dátové informácie súvisiace so stíhanými skutkami podozrivých osôb vrátane sťažovateľa. Potom poukázala na to, že nebolo dosiaľ vylúčené, že na zaistených veciach sťažovateľa sa vo vzťahu k trestnej činnosti, z ktorej je sťažovateľ podozrivý, môžu nachádzať procesne relevantné dôkazy v digitálnej podobe, a to bez ohľadu na časové aspekty obstarania týchto vecí zo strany sťažovateľa, keďže predmetné digitálne dôkazy mohli byť do zaistených vecí skopírované a stiahnuté až *ex post*, resp. mohli obsahovať informácie k icloudom alebo serverom, na ktorých sú digitálne dôkazy uložené. Vyšetrovatelka NAKA preto

k veci uviedla, že zaistené veci budú predmetom ďalšieho dokazovania. Na základe všeobecných informácií NAKA v prebiehajúcom trestnom konaní predpokladá, že podozrivá osoba si mohla viesť záznamy ku korupčnej a k ekonomickej trestnej činnosti aj v elektronickej forme, a preto je úlohou orgánov činných v trestnom konaní zabezpečiť dôkazy, ktoré buď potvrdzujú, alebo vyvracajú túto skutočnosť, pričom NAKA sa nemôže uspokojiť s tvrdením podozrivej osoby, že takýmito dôkazmi nedisponuje, keďže neexistuje žiadny logický dôvod, prečo by nimi sťažovateľ nemohol disponovať aj po rokoch. Ustanovenie § 90 Trestného poriadku bolo vo vzťahu k zaisteniu vecí aplikované v súlade s účelom trestného konania vymedzeným v § 1 Trestného poriadku.

23. NAKA v rámci svojej činnosti identifikovala prípady, keď práve invazívne zaistovacie úkony priniesli dôkazy aj s odstupom niekoľkých rokov, a preto nepovažuje časový aspekt zaistenia vecí (2021) vo vzťahu k začatiu trestného stíhania (2012) za relevantný. Napadnutý príkaz pritom dostatočne identifikoval osobu, proti ktorej smeroval, ako aj dôvody, pre ktoré mali byť veci zaistené. Ustálená prax nevyžaduje, aby odôvodnenie takéhoto príkazu obsahovalo analýzu dôkazného stavu, resp. také požiadavky, aké sú kladené na iné rozhodnutia, napr. na rozhodnutie o vznesení obvinenia (samozrejme, nemôže ísť o nepreskúmateľne arbitrárne rozhodnutie a nemôže ísť o samoučelné konanie). Podkladom na vydanie rozhodnutia bol taktiež na vec sa vzťahujúci kompletný vyšetrovací spis. Nešlo o živelné konanie zo strany OČTK.

24. Keďže zaistenie vecí bolo realizované pre účely objasnenia obzvlášť závažného zločinu, sledovalo legitímny cieľ. Poukazujúc na všeobecné požiadavky legality, legitimacy a proporcionality zásahov do základných práv a slobôd jednotlivcov, NAKA uzatvára, že právo na súkromie nie je absolútne a môže byť prevážené inými hodnotami, a to napr. verejným záujmom na objasňovaní trestnej činnosti, zabránením v páchaní ďalšej trestnej činnosti, ako aj potrestaním páchatel'a, ktorým spravidla dochádza k naplneniu účelu trestného konania. Pri procesnom úkone vzťahujúcom sa na zaistenie vecí NAKA postupovala tak, aby bola zachovaná proporcionálna medzi zásahom do základných práv sťažovateľa a verejným záujmom, pričom predmetný zaistovací úkon bol navyše realizovaný iba v nevyhnutnej miere, pričom zároveň bola rešpektovaná zásada zdržanlivosti vymedzená v § 2 ods. 2 Trestného poriadku a tiež princíp zákonnosti konania štátnych orgánov vyplývajúci z čl. 2 ods. 2 ústavy.

25. V okolnostiach konkrétnej veci šlo o rutinný zásah orgánov činných v trestnom konaní na účely vytvorenia podmienok pre elementárne dokazovanie, ktorého vyhodnotenie ako porušujúceho práva sťažovateľa by poprelo zmysel trestného konania a Trestného poriadku. Ústavnú sťažnosť je podľa názoru NAKA možné považovať za neprehľadnú, pričom z hľadiska formy je možné ju vnímať ako nekonzistentný kompilát rôznorodých textov a vzájomne nesúvisiacich referenčných ustanovení, ktorých súbežné porušenie sťažovateľ namieta. Napokon tzv. preventívne vydanie príkazu na odňatie vecí považuje NAKA za prirodzené vyjadrenie bežnej operatívnej taktiky vyšetrovania s cieľom zamedziť účelovým argumentom obhajoby, že súhlas prokurátora vydaniu takého príkazu nepredchádzal v prípadoch, ak prokurátor nie je dosiahnuteľný.

26. V závere vyjadrenia NAKA navrhla ústavnej sťažnosti nevyhovieť, keďže postupom vyšetrovateľky NAKA nedošlo k porušeniu označených práv sťažovateľa.

III.2. Vyjadrenie Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky:

27. Generálny prokurátor vo vyjadrení zo 17. marca 2023 najskôr opísal skutkový stav trestných konaní vedených na prokuratúre pod sp. zn. VII/1 Gv 26/20/1000 – trestné konanie [REDAKOVANÉ] a sp. zn. VII/2 Gv 2/23/1000 (VII/2 Gv 7/17/1000) – trestné konanie [REDAKOVANÉ]. Poukázal na to, že 19. januára 2023 podal sťažovateľ žiadosť o preskúmanie postupu, pričom v rámci tohto podania vzniesol námietku zaujatosti proti špeciálnemu prokurátorovi, o ktorej rozhodol generálny prokurátor 21. februára 2023 tak, že špeciálneho prokurátora vylúčil z konania a rozhodovania v danej trestnej veci. Konanie o žiadosti o preskúmanie postupu v čase vyjadrenia naďalej prebiehalo.

28. Generálny prokurátor poukázal na niektoré zákonné východiská uplatňovania zásady zdržanlivosti a primeranosti pri zasahovaní do základných práv a slobôd jednotlivcov v rámci trestného konania, doktrínálny výklad k jej uplatňovaniu a tiež na príslušnú rozhodovaciu činnosť ústavného súdu. Zdôraznil, že ide o vyšetrovanie obzvlášť závažnej trestnej činnosti, ku ktorej malo dôjsť v rokoch 2005 a 2006, vyšetrovací spis obsahuje 149 zväzkov. Dozor realizuje úrad špeciálnej prokuratúry, ktorému prioritne prislúcha riešenie otázok komplexnej metodiky a taktiky vyšetrovania vrátane vyhodnocovania dôvodov zaistenia vecí dôležitých pre trestné konanie.

29. Ďalej generálny prokurátor argumentoval stanoviskami dozorového prokurátora zo 6. a z 8. marca 2023 k ústavnej sťažnosti sťažovateľa. Išlo o argumenty: A) Príkaz na odňatie vecí bol vydaný vecne a formálne v súlade s § 90 a § 181 Trestného poriadku. Zaisťované veci predstavovali v čase zaistenia predmety, ktorých zaistenie bolo aj pri zohľadnení zásad proporcionality a subsidiarity nevyhnutné, keďže sa na nich mohli nachádzať dátové informácie súvisiace so stíhanými skutkami podozrivých osôb vrátane teraz už obvineného sťažovateľa. B) Existuje predpoklad, že aj po odstupe času od skutku možno získať digitálne informácie zo zaistených vecí. Na obdobných zariadeniach tieto informácie často zostávajú uchovávané, preto potreba ich zaistenia je logická a prirodzená. Z činnosti úradu špeciálnej prokuratúry sú známe prípady, keď invazívne úkony priniesli dôkazy s odstupom niekoľkých (aj viac ako 10) rokov od skutku, preto argument o dĺžke trestného konania nemožno považovať za relevantný. C) Vo veci sťažovateľa došlo k zaisteniu vecí dôležitých pre trestné konanie na účely dokazovania samostatným úkonom, preto by v ňom nemali byť pričítané ani predchádzajúce vady týkajúce sa iného konania. D) Predbežný charakter, resp. preventívne vydanie príkazu na odňatie vecí je prirodzeným vyjadrením bežnej operatívnej taktiky vyšetrovania. E) Išlo o štandardný postup a príkaz vydaný z hľadiska obsahu a formy v súlade so zákonom, konformne s princípom legality, legitimacy a proporcionality. Generálny prokurátor navrhol ústavnú sťažnosť odmietnuť s poukazom na dosiaľ neukončené konanie o žiadosti sťažovateľa o preskúmanie postupu.

III.3. Vyjadrenia sťažovateľa:

30. Po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie sťažovateľ doručil štyri osobitné podania (z 30. marca 2023, zo 6. apríla 2023, z 24. augusta 2023 a z 18. októbra 2023).

31. V podaní z 30. marca 2023 sťažovateľ (zdôrazňujúc, že nejde o repliku k vyjadreniu generálnej prokuratúry, pozn.) nadviazal na svoju skoršiu argumentáciu, ktorá sa týkala vznesenia obvinenia v trestnom konaní [REDAKOVANÉ]. Podľa jeho názoru z uznesenia o vznesení obvinenia v trestnom konaní

nevyplýva, aby odňaté veci boli podkladom na taký procesný postup, pričom uvedené mu nevyplývalo ani z priebežného nazerania do inak rozsiahleho vyšetrovacieho spisu vzťahujúceho sa na predmetnú trestnú vec. V podaní sťažovateľ polemizuje s tým, či pôvodné trestné stíhanie vo veci [REDAKOVANÉ], ktoré začalo v roku 2012, a nové trestné stíhanie vo veci [REDAKOVANÉ], ktoré začalo súbežne so vznesením obvinenia v trestnom konaní [REDAKOVANÉ], sú totožné alebo rozdielne trestné stíhanie. Svoje úvahy odôvodňuje predovšetkým tým, že orgány činné v trestnom konaní akoby nerozlišovali medzi pôvodným a novým trestným stíhaním. Podľa názoru sťažovateľa pôvodné a nové trestné stíhanie materiálne prepája iba skutok právne kvalifikovaný podľa § 296 Trestného zákona, avšak samotnému sťažovateľovi vzhľadom na jeho odlišnú formuláciu nie je zrejmé, do akej miery ide o totožný skutok ako v prípade vymedzenia predmetu pôvodného trestného stíhanie. Sťažovateľ je pritom toho názoru, že pre totožný skutok by nebolo možné súčasne viesť dve samostatné trestné stíhanie. Následne sťažovateľ poukazuje na viaceré časti uznesenia o vznesení obvinenia v trestnom konaní [REDAKOVANÉ], z ktorých vyplýva určitá zmatečnosť medzi skutkovým prepojením pôvodného a nového trestného stíhanie. V podaní sťažovateľ poukázal aj na prietahy v rámci konania o žiadosti o preskúmanie postupu, ktorú adresoval dozorovému prokurátorovi, ako aj na skutočnosť, že tento prostriedok nepredstavuje účinný prostriedok nápravy vo vzťahu k označeným právam, ktorých vyslovenia porušenia sa domáha v prebiehajúcom konaní pred ústavným súdom.

32. V podaní zo 6. apríla 2023 sťažovateľ ako repliku na vyjadrenia NAKA a generálnej prokuratúry uviedol, že tvrdenia odporcov nemajú vplyv na záver, že právomoc ústavného súdu na prejednanie a rozhodnutie o sťažnosti je daná a že jeho sťažnosť je dôvodná. Vyjadrenia odporcov, naopak, potvrdzujú niektoré jeho závery. Odporcovia netvrdia, že by odňaté veci boli súčasťou vyšetrovacieho spisu k novému stíhaniu (obvineniu). Sťažovateľ ani ústavný súd stále nevedia, súčasťou ktorého vyšetrovacieho spisu aktuálne sú odňaté veci a v ktorej veci zvažujú OČTK ich využitie. Odporcovia netvrdia, že by obvinenie bolo akokoľvek založené aj na odňatých veciach. Obsah vyjadrení vôbec neobjasňuje, či OČTK rozlišujú medzi pôvodným a novým stíhaním (čo sa týka skutku právne kvalifikovaného podľa § 296 Trestného zákona).

33. Následne sťažovateľ venuje pozornosť konaniu o žiadosti o preskúmanie postupu, pričom opakovane dáva do pozornosti, že nejde o účinný prostriedok nápravy v zmysle § 132 ods. 2 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), čo v podaní následne bližšie odôvodňuje. K samotnej podstate sťažnosti pritom odporcovia podľa názoru sťažovateľa uviedli len arbitrárne tvrdenia, keď ani s odstupom približne jedného a pol roka od uskutočnenia namietaných postupov ústiacich do vydania napadnutého príkazu NAKA po predchádzajúcom súhlase úradu špeciálnej prokuratúry nevedia riadne odôvodniť zásah do jeho základných práv a slobôd. Dodáva, že pokiaľ by na odňatie veci boli splnené zákonné podmienky, orgány činné v trestnom konaní by nemali mať žiadny problém odôvodniť jeho legalitu a legitimitu. Na argumentáciu sťažovateľa odporcovia reagujú len všeobecne, bez podrobnejšej argumentácie, ich procesná obrana je sama osebe nedostatočná.

34. Vzhľadom na vyjadrenia odporcov sťažovateľ sumarizuje: I. Napadnutý príkaz a napadnutý súhlas úradu špeciálnej prokuratúry neboli vydané formálne ani materiálne v súlade s Trestným poriadkom, zjavne nie sú primerané. OČTK vôbec nevysvetlili, prečo nebolo možné sledovaný cieľ dosiahnuť miernejšími prostriedkami, vydaním príkazu na vydanie počítačových údajov.

Odporcovia dokonca tvrdia, že OČTK zaujíma obsah odňatých vecí, t. j. digitálne informácie, nie odňaté veci ako také. Absolútne tak OČTK nerešpektovali princíp proporcionality. Neobstojí tvrdenie, že preventívne vydanie napadnutého príkazu a napadnutého súhlasu úradu špeciálnej prokuratúry bolo prirodzeným vyjadrením bežnej operatívnej taktiky vyšetrovania, pretože zákonnou podmienkou na vydanie príkazu na odňatie vecí je dobrovoľné nevydanie tejto veci na základe výzvy. II. Odporcovia vôbec neuviedli, na základe akých konkrétnych skutočností OČTK založili predpoklad o možnom dôkaznom význame obsahu odňatých vecí. Rovnakým nedostatkom trpí napadnutý príkaz. Iba všeobecné a nepodložené tvrdenia odporcov podľa sťažovateľa potvrdzujú, že OČTK nemali žiadnu predstavu o obsahu zaistených vecí v čase ich zaistenia v trestnom konaní [REDAKOVANÉ], zdá sa, že ju nemali ani pri odňatí odňatých vecí a nemajú ju ani teraz, keď zaistenie obhajujú iba tvrdením o údajnej potrebe skúmať ich obsah. To, že sa v iných trestných konaniach invazívnymi úkonmi podarilo získať dôkazy aj s odstupom niekoľkých rokov, samo osebe nie je dôvodom na zaistovanie akýchkoľvek vecí. III. Tvrdenie úradu špeciálnej prokuratúry, že by odňatiu odňatých vecí ako samostatnému procesnému úkonu nemala byť pričítaná nezákonnosť či protiústavnosť zaistovacích úkonov v trestnom konaní [REDAKOVANÉ], je iba prejavom neprípustného formalizmu. Formálne vrátenie a opätovné zaistenie vecí by nemohli zhojiť nezákonnosť prvotného zaistenia vecí, tak aj následný úkon (odňatie odňatých vecí) je nezákonný, resp. protiústavný. IV. Je nesprávne tvrdenie NAKA, že závery nálezu sp. zn. III. ÚS 454/2022 z 12. januára 2023 nemožno aplikovať vo vzťahu k napadnutému príkazu a napadnutému súhlasu úradu špeciálnej prokuratúry. Pri obidvoch príkazoch dochádza k zásahu do rovnakých práv, na ich prípustnosť tak musia byť splnené rovnaké podmienky. Požiadavky na odôvodnenie príkazu na prehliadku v zmysle nálezu sa musia vzťahovať aj na odôvodnenie iných zaistovacích úkonov vrátane odňatia vecí.

35. Vo vyjadrení z 24. augusta 2023 sťažovateľ opätovne poukazuje na skutočnosť, že žiadosť o preskúmanie postupu nie je účinným prostriedkom nápravy, pričom pri jej vybavovaní navyše dochádza k prietahom, keď od 19. januára 2023 minimálne do 26. júna 2023 nebola ani len pridelená na vybavenie konkrétnemu prokurátorovi. V ďalšom sťažovateľ zdôraznil možné mimoprocesné ciele orgánov činných v trestnom konaní vo vzťahu k odňatým veciam, pričom poukázal na skutočnosť, že zo strany Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) bol vyrozumený o prijatí jeho sťažností týkajúcich sa prehliadky iných priestorov realizovanej v trestnom konaní [REDAKOVANÉ] pričom ESLP ho informoval o tom, že jeho sťažnosti boli spojené a prijaté na ďalšie konanie v časti namietaného porušenia čl. 8, čl. 13 a čl. 18 dohovoru, pričom ako celok boli zaradené medzi tzv. *impact cases*. Najmä ich prijatie v časti označeného čl. 18 dohovoru môže podľa názoru sťažovateľa svedčiť o mimoprocesných cieľoch orgánov činných v trestnom konaní [REDAKOVANÉ], pričom obdobné podozrenie je možné vidieť aj v prípade namietaného odňatia vecí, a to v rámci predmetu tohto konania pred ústavným súdom.

36. V nadväznosti na upovedomenie z 27. septembra 2023 sťažovateľ vo vyjadrení z 18. októbra 2023 doplnil, že prokurátor sa vôbec nevysporiadal s viacerými podstatnými námietkami, predovšetkým s námietkou o arbitrárnosti a o možnosti dosiahnutia sledovaného účelu napadnutého zásahu miernejším prostriedkom. Vybavenie žiadosti o preskúmanie postupu tak nenapĺňa požadovanú kvalitu inej právnej ochrany podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, bolo oneskorené a prokurátor bol zaujatý. Prokurátor odňatie odňatých vecí obhajuje len všeobecným tvrdením, že veci by teoreticky mohli obsahovať informácie súvisiace s vyšetrovanými skutkami. V nadväznosti

na to prokurátor tvrdí, že konštatovanie porušenia zákona pri relatívne rutinnom zásahu (odňatie veci) by paralyzovalo trestný proces. Uvedený výklad je podľa sťažovateľa v rozpore so zásadami trestného konania (najmä § 2 ods. 2 Trestného poriadku), s podstatou a účelom čl. 13 ods. 4 ústavy. Predpoklad že ide o vec, ktorá môže slúžiť na účely trestného konania, musí byť vždy odôvodnený konkrétnymi skutočnosťami. A nepostačujú nepodložené domnienky ani všeobecné tvrdenia o údajnom dôkaznom význame veci bez ďalšieho. OČTK by uviedli konkrétne skutočnosti o dôkaznom význame odňatých vecí v napadnutom príkaze, ak by to vedeli. Ani dodatočne to odporcovia nie sú schopní odôvodniť, čo svedčí o tom, že zákonné podmienky na takýto zásah splnené neboli a že zákonné a legitímne dôvody na odňatie neexistovali.

37. Z upovedomenia z 27. septembra 2023 a z upovedomenia úradu špeciálnej prokuratúry č. k. VII/2 Gv 2/23/1000-158 zo 4. októbra 2023 (ako odpovede na žiadosť sťažovateľa o preskúmanie postupu policajta podľa § 210 Trestného poriadku v súvislosti s vyjadrením NAKA z 25. septembra 2023 pre médiá) vyplýva, že informácie získané z mobilného telefónu nie sú pre obvinenie relevantné, nemajú dôkazný význam v novom stíhaní (t. j. začatím uznesením z 23. novembra 2022). Sťažovateľ sa tak nemôže v novom stíhaní efektívne domáhať poskytnutia ochrany vo vzťahu k právam a slobodám porušeným postupom odporcov. Nemá ako efektívne namietat' nezákonnosť dôkazov, ktoré vecne v novom stíhaní použité nie sú.

III.4. Ďalšie vyjadrenie NAKA a sťažovateľa, ústne pojednávanie vo veci:

38. K vyjadreniu sťažovateľa z 18. októbra 2023 považovala NAKA za potrebné uviesť, že sťažovateľ dosiaľ nepreukázal vlastnícky, resp. dispozičný vzťah k zaisteným veciam (2 ks nahrávacieho zariadenia – karty a 1 ks dokovacej stanice). Ide o špeciálne zariadenia [REDAKOVANÉ], ktoré nie sú štandardne ponúkané verejnosti, sú určené pre bezpečnostné zložky. Pri zaistenej veci iPhone XS išlo o zariadenie vodiča, ktoré sťažovateľovi podľa jeho vyjadrenia nepatrí. Vyšetrovatel'ka je povinná skúmať vlastnícke, resp. dispozičné právo, ktoré zo strany sťažovateľa nebolo preukázané a iná osoba si právo na zaistené veci neuplatnila. Nad rámec už skôr uvedeného vyšetrovatel'ka uviedla, že odňaté veci sú súčasťou vyšetrovacieho spisu trestného konania [REDAKOVANÉ]. Úradná komunikácia s Europolom je vo vyšetrovacom spise riadne vedená a komunikácia je zaradená do iného spisového materiálu tejto trestnej veci.

39. Sťažovateľ považoval väčšinu tvrdení vyšetrovatel'ky pre posúdenie predmetu konania za irelevantnú, resp. čiastočne potvrdzujúcu jeho argumentáciu. Odňatými vecami sťažovateľ disponoval pred ich zaistením oprávnené a mali by byť vrátené jemu. Obchod s vecami ako karty a dokovacia stanica nie je podľa sťažovateľa obmedzený a odkázal na webové sídla obchodníkov predávajúcich obdobné veci. Obsah vyjadrenia Europolu, ako bol podaný vyšetrovatel'kou, považoval za nepravdivý. Pri telefóne iPhone XS vyšetrovatel'ka netvrdila, že by ním sťažovateľ nedisponoval oprávnené v čase pôvodného zaistenia. Vyšetrovatel'ka sa týmito tvrdeniami snaží zdôvodniť existenciu prekážky pre vrátenie vecí, nemá úprimný záujem vrátiť odňaté veci. Existuje dôvodné podozrenie, že nahrávky na karte predstavujú dôkaz proti samotným OČTK a že dokazovanie vo vzťahu k nim mimo rámca nového stíhania je zamerané na ich procesnú alebo inú „neutralizáciu“, a nie na preverenie práv k odňatým veciam.

40. Sťažovateľ nie je v dôsledku uznesenia krajskej prokuratúry obvinený, čo vedie k záveru, že sa poskytnutia ochrany vo vzťahu k jeho základným právam a slobodám porušeným postupom

odporcov nemôže efektívne domáhať inak ako sťažnosťou. Dozorový prokurátor konštatoval neexistenciu dôkazu podporujúceho obvinenie vo vyšetrovacom spise, nespomínal však samotné odňaté veci ani ich obsah. To potvrdzuje, že tieto nemali žiadny dôkazný význam pre podozrenia vyšetrované v trestnom stíhaní [REDAKOVANÉ], resp. pre obvinenie. Nasvedčuje to tomu, že skutočným zámerom na odňatie odňatých vecí bolo pokračovanie v protiústavnom lovení dôkazov (*fishing expedition*), pravdepodobne v snahe za každú cenu na sťažovateľa „niečo“ nájsť. To ale žiadny zákonný ani legitímny dôvod na zaistenie odňatých vecí nepredstavuje. OČTK sa dispozície s odňatými vecami nechcú vzdať z mimoprocesných dôvodov, keď na účely dokazovania ich zjavne nepotrebujú. Takéto konanie vykazuje znaky zneužitia moci ako formy manifestácie moci proti jeho osobe a ako výrazu nedostatku rešpektu k právnym aktom, ktorými bola vyslovená nezákonnosť trestného konania [REDAKOVANÉ], ako aj samotnej prehliadky priestorov.

41. V poslednom vyjadrení z 13. novembra 2024 sťažovateľ doplnil argumentáciu o porušení práva Európskej únie vzhľadom na závery rozsudku Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-548/21 zo 4. októbra 2024.

42. Podľa § 58 ods. 3 v spojitosti s § 58 ods. 1 písm. f) zákona o ústavnom súde ústavný súd môže upustiť od ústneho pojednávania, ak je na základe podaní účastníkov a spisov predložených ústavnému súdu zrejmé, že od ústneho pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci. Z dôvodu naplnenia hypotézy citovaného ustanovenia zákona o ústavnom súde bolo od vykonania ústneho pojednávania upustené.

IV.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

43. Podstatou prieskumu ústavného súdu po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie bolo meritórne posúdiť, či postupom Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, Prezídia Policajného zboru, národnej kriminálnej agentúry v konaní vedenom pod ČVS: PPZ-342/NKA-BA2-2019, príkazom Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, Prezídia Policajného zboru, národnej kriminálnej agentúry v konaní vedenom pod ČVS: PPZ-342/NKA-BA2-2019 zo 6. októbra 2021, postupom Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. VII/2 Gv 7/17/1000 a súhlasom Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. VII/2 Gv 7/17/1000 zo 6. októbra 2021 s vydaním príkazu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, Prezídia Policajného zboru, národnej kriminálnej agentúry v konaní vedenom pod ČVS: PPZ-342/NKA-BA2-2019 zo 6. októbra 2021 boli porušené:

- základné právo sťažovateľa na súkromný život a ochranu osobných údajov podľa čl. 19 ods. 2 a 3 a čl. 22 ods. 1 ústavy a im zodpovedajúci obsah čl. 10 ods. 2 a 3 listiny;
- základné právo sťažovateľa vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a jemu zodpovedajúci obsah čl. 11 listiny;
- tajomstvo dopravovaných správ a záznamov uchovávaných v súkromí podľa čl. 22 ods. 2 ústavy a obsahovo zodpovedajúci čl. 13 listiny;
- základné právo sťažovateľa na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a jemu zodpovedajúci obsah čl. 36 ods. 1 listiny;

- základné právo sťažovateľa na právnu pomoc podľa čl. 47 ods. 2 ústavy a jemu zodpovedajúci obsah čl. 37 ods. 2 listiny;
- právo na súkromný a rodinný život podľa čl. 8 dohovoru;
- právo na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu.

Sťažovateľ svoju argumentáciu rozdeľuje do častí a) právo na súkromie, b) právo na ochranu osobných údajov, c) právo na ochranu majetku a na pokojné užívanie majetku, d) právo na právnu pomoc a e) právo na inú právnu ochranu.

44. Ústavný súd vo svojej konštantnej judikatúre opakovane poukazuje na to, že ústavné súdnictvo je vybudované predovšetkým na zásade prieskumu vecí, ktoré sú v meritórnej rovine právoplatne skončené. Z tejto ustálenej rozhodovacej praxe ústavný súd ale pripustil výnimky (nález sp. zn. IV. ÚS 212/2022 z 28. júna 2022, ZNAU 31/2022). V prebiehajúcom trestnom stíhaní [REDAKOVANÉ] ktoré sa podľa vyjadrenia generálnej prokuratúry z decembra 2024 nachádza opäť v štádiu vo veci začatého trestného stíhania, by bol príliš prísny záver, že „akékoľvek skutkové, právne, ale taktiež procesné pochybenia orgánov činných v trestnom konaní naprávať ešte v rámci konania vedeného pred všeobecnými súdmi, a to najmä dôsledným využívaním jednotlivých procesných inštitútov vyplývajúcich z Trestného poriadku“. Zasahovanie ústavného súdu do rozhodovacej činnosti orgánov činných v trestnom konaní do času právoplatného rozhodnutia o merite veci je vždy potrebné považovať za ojedinelý a krajný prostriedok nápravy exemplárnych pochybení spôsobených týmito orgánmi verejnej moci.

45. V prípade sťažovateľa považuje ústavný súd za dôvodné preskúmať porušenie jeho základných práv a slobôd, keďže namietaný zásah sa týka rozhodnutí a postupu OČTK proti nemu ako osobe, ktorá v čase ich vydania nebola obvinená a ktorá nie je ani v súčasnosti obvinená. Hoci by mu vzhľadom na minulé dvojnásobné vznesenie obvinenia v trestnom stíhaní [REDAKOVANÉ] mohlo byť priznané postavenie podozrivého podľa Trestného poriadku v znení účinnom od 15. marca 2024 (čo je otázka primárne patriaca do právomoci OČTK, pozn.), ústavný súd nepovažuje v konkrétnych okolnostiach prípadu za súladné s materiálnym prístupom k ochrane ústavnosti, aby bol sťažovateľ odkázaný pri ochrane jeho práv len na prebiehajúce trestné konanie. S ohľadom na povahu zásahu, ktorému sa ústavný súd bude podrobne venovať v ďalších častiach tohto rozhodnutia, je odôvodnená výnimka zo zásady až subsidiárnej ochrany poskytovanej ústavným súdom proti nelegálne zabezpečenému alebo vykonanému dôkazu, podľa ktorej je dotknutá osoba ako subjekt základných práv a slobôd a zároveň subjekt trestného konania (v konaní pred súdom strana) povinná vyčerpať dostupné prostriedky nápravy priznané jej zákonom v rámci trestného konania (zjednocujúce stanovisko pléna ústavného súdu sp. zn. PLz. ÚS 1/2024 zo 7. mája 2024).

IV.1. K východiskám a kritériám posudzovania zásahu do súkromia a majetku:

46. Právo na ochranu súkromia je v ústave a listine zakotvené oproti dohovoru vo viacerých samostatných článkoch (čl. 16 ods. 1, čl. 19 ods. 2 a 3, čl. 21 a čl. 22 ústavy), čo zvyšuje aj náročnosť interpretácie a aplikácie ustanovení. Systematika ústavy nie je taká, aby sa nevyhnutne interpretovala tak, že každým jej ustanovením sa osobe priznáva osobitné právo alebo sloboda (PL. ÚS 43/95). Základnému právu na súkromie sa zaručuje ochrana zároveň podľa medzinárodných dohovorov o ľudských právach, medzi nimi aj dohovorom. Touto ochranou sa právo na súkromný a rodinný život priznáva vo väčšom rozsahu ako podľa ústavy.

47. Pri posudzovaní zásahov štátu do práva na súkromie ESLP uplatňuje mechanizmus postupnosti skúmania niekoľkých hľadísk. V prvom rade skúma, či daný skutkový stav možno *ratione materiae* považovať za súčasť práva na súkromie. Vychádzajúc z úpravy čl. 8 dohovoru, sťažovateľ musí na založenie jeho aplikovateľnosti poukázať, že jeho sťažnosť patrí aspoň do jednej zo štyroch sfér identifikovaných v tomto článku, a to i) súkromný život, ii) rodinný život, iii) obydlie, iv) korešpondencia. Následne v štandardnom postupe ESLP skúma, či došlo k zásahu do tohto práva alebo či nevznikol pozitívny záväzok štátu na ochranu tohto práva. Následne ESLP pristúpi k posúdeniu kritéria legality zásahu, jeho legitímnosti a proporcionality.

48. Čo sa týka ochrany majetkových práv, ústavný súd vykladá a aplikuje čl. 20 ústavy tak, aby jeho výklad a aplikácia boli v súlade s čl. 1 dodatkového protokolu (PL. ÚS 17/00) i s jeho výkladom a aplikáciou podľa ESLP, a preto posudzuje námietky týkajúce sa porušenia práv podľa čl. 1 dodatkového protokolu, čl. 20 ústavy a čl. 11 ods. 1 listiny spoločne, čo mu umožňuje i to, že sťažovateľ namieta porušenie svojich práv podľa týchto článkov identickými skutkovými okolnosťami. Pojem „majetok“ má autonómny význam, ktorý je nezávislý od formálnej klasifikácie vo vnútroštátnom práve a nie je limitovaný na vlastníctvo fyzických statkov. Určité iné práva a záujmy tvoriace majetok môžu byť rovnako považované za „vlastnícke právo“, a teda za „majetok“ na účely tohto ustanovenia. Pojem majetok sa môže vzťahovať na „skutočný majetok“ a na „majetkové hodnoty“ vrátane pohľadávok, na ktorých základe sťažovateľ môže prinajmenšom tvrdiť svoje „legitímne očakávanie“ skutočného užívania práva vlastníť majetok. V každom prípade je potrebné preskúmať, či okolnosti posudzované ako celok spôsobili, že sa sťažovateľ stal držiteľom konkrétneho záujmu chráneného čl. 1 dodatkového protokolu (Anheuser-Busch Inc. proti Portugalsku, rozsudok z 11. 1. 2007, ods. 63). Z judikatúry ESLP vyplýva, že dôležitým obmedzením ochrany vlastníctva je požiadavka, aby majetok existoval. Sťažovateľ sa môže dovolávať porušenia čl. 1 dodatkového protokolu iba vtedy, ak sa napadnuté rozhodnutie týka jeho „majetku“ v zmysle tohto ustanovenia.

49. Po zistení o uplatniteľnosti čl. 1 dodatkového protokolu ESLP pristupuje k analýze opatrenia, na čo slúžia tri pravidlá uvedené v tomto článku. Prvé pravidlo uvedené v prvej vete prvého odseku má všeobecný charakter a vyjadruje zásadu pokojného užívania majetku. Druhé pravidlo obsiahnuté v druhej vete prvého odseku pokrýva len zabavenie „majetku“ a podrobuje ho určitým podmienkam. Tretie pravidlo vyjadrené v druhom odseku uznáva, že zmluvné štáty sú okrem iného oprávnené kontrolovať užívanie majetku v súlade so všeobecným záujmom (rozsudok Sporong a Lönnroth proti Švédsku z 23. 9. 1982, ods. 61). Aby sa zásah považoval za zlučiteľný s čl. 1 dodatkového protokolu, musí spĺňať určité kritériá: musí byť v súlade so zásadou legality a sledovať legitímny cieľ prostriedkami primeranými tomuto cieľu (rozsudok Beyeler proti Taliansku z 5. 1. 2000, ods. 108 – 114).

50. Normatívna úprava zaisťovania vecí dôležitých pre trestné konanie je obsiahnutá vo štvrtej hlave prvej časti Trestného poriadku. S účinnosťou od 1. januára 2021 došlo k zakotveniu legálnej definície veci dôležitej pre trestné konanie do príslušnej trestnoprocesnej úpravy, pričom za takúto vec sa v intenciách § 89 ods. 1 Trestného poriadku považuje vec, a) ktorá môže slúžiť na účely dokazovania, b) je nástrojom trestnej činnosti, c) je výnosom z trestnej činnosti. Najmä v kontexte vyjadrení odporcov k ústavnej sťažnosti je zrejmé, že veci, ktoré boli sťažovateľovi odňaté, sú podľa ich názoru vecami dôležitými pre trestné konanie z pohľadu dokazovania, a teda napĺňajú legálnu definíciu vymedzenú v rámci § 89 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku. Interpretáciou § 89

ods. 2 Trestného poriadku je pritom možné ustáliť, že dôvod zaistenia vecí v trestnom konaní určuje primárne orgán činný v trestnom konaní, resp. súd, ktorý ku konkrétnemu zaist'ovaciemu úkonu v rámci trestného konania pristúpil, pričom zároveň platí, že zaistenie vecí na účely dokazovania má prednosť pred inými dôvodmi zaistenia vecí. Tri dôvody zaistenia vecí dôležitých pre trestné konanie, ktoré sú vymedzené v § 89 ods. 1 Trestného poriadku, sú však v zásade iba formálnou diferenciaciou, pričom aplikácia ktoréhokoľvek z nich sama osebe nedeklaruje splnenie materiálnych podmienok na ich uplatnenie v súlade s ústavou, ako aj medzinárodnými zmluvami, ktorými je Slovenská republika viazaná.

51. Prostredníctvom inštitútov zaist'ovania vecí dôležitých pre trestné konanie upravených v Trestnom poriadku esenciálne dochádza k zásahom do základných práv a slobôd jednotlivcov garantovaných ústavou a taktiež do ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodných zmlúv. Medzi tieto práva možno nepochybne zaradiť aj právo na súkromný a rodinný život, právo na ochranu osobných údajov, právo vlastniť majetok vrátane jeho ochrany a taktiež právo na tajomstvo dopravovaných správ, iných písomností a záznamov uchovávaných v súkromí, aj v ktorých rozsahu bola ústavná sťažnosť prijatá na ďalšie konanie. Z pohľadu legislatívnej stránky zákonnosti, resp. ústavnosti tvoriacej jej jadro predstavuje generálnu klauzulu obmedzovania základných práv a slobôd čl. 13 ods. 2 až 4 ústavy, ktoré legalizujú (predpokladanou formou zákona) a zároveň legitimizujú každý zásah do vymedzeného priestoru základného práva alebo slobody vyplývajúceho z jej druhej hlavy. Ustanovenia čl. 13 ods. 3 a 4 ústavy pritom vymedzujú materiálne podmienky obmedzenia základných práv a slobôd na legislatívnej úrovni. Zákon upravujúci tieto podmienky predstavuje arbitra konkrétnej situácie, ktorého úlohou je posúdiť, či dôjde alebo nedôjde k obmedzeniu konkrétneho základného práva. Keď už k obmedzeniu konkrétneho základného práva dôjde, toto obmedzenie sa musí s rovnakou mierou a v rovnakom rozsahu vzťahovať na všetky druho-rovnaké prípady. Druhou materiálnou podmienkou týkajúcou sa obmedzovania základných práv a slobôd je čl. 13 ods. 4 ústavy, a teda povinnosť zákonodarcu dbať na podstatu a zmysel základných práv a slobôd. Zmyslom je pritom cieľ, ktorý bol pri poskytnutí konkrétneho práva jednotlivcovi sledovaný, a podstatou je to, pre plnenie akého účelu bolo základné právo vôbec vytvorené. Použitie obmedzení základných práv a slobôd len na ustanovený účel má zabrániť snahám zákonodarcu o zneužitie obmedzenia základného práva zo zdanlivo legitímneho, avšak v nadväznosti na obsah čl. 13 ods. 4 ústavy ústavne nekonformného dôvodu.

52. Uvedené ústavnoprávne východiská je pritom možné aplikovať nielen na oblasť trestnej normotvorby, ale nepochybne tiež na posúdenie ústavnej konformnosti aplikácie jednotlivých trestnoprocených noriem v priebehu trestného konania. Akákoľvek legislatívna úprava aprobujúca zásahy do základných práv a slobôd totiž (v prípade, ak k jej uplatneniu nedochádza priamo *ex lege*) nadobúda svoj materiálny účinok až prostredníctvom jej aplikácie v rámci konkrétneho právom upraveného konania. Zjednodušene možno povedať, že zásahy do základných práv a slobôd musia byť ústavne konformné nielen v rovine *in abstracto*, ale predovšetkým v rovine *in concreto*. Každý zásah do ich obsahu je v najvšeobecnejšej rovine nevyhnutné skúmať v troch rovinách požiadaviek, čo napokon pri svojej skoršej rozhodovacej činnosti deklaroval aj samotný ústavný súd (napr. I. ÚS 117/07). Legalita zásahu musí byť určená zákonom ako prameňom práva, ktorý je z hľadiska svojej právnej sily spôsobilý zásah do základných práv a slobôd predpokladať a zároveň vymedziť podmienky jeho uskutočňovania, pričom zákonná úprava musí byť nielen formulovaná, ale najmä

v trestnom konaní interpretovaná a aplikovaná spôsobom, aby nepopierala obsah a zmysel základného práva alebo slobody. Legitimita konkrétneho zásahu je spravidla determinovaná záujmom spoločnosti na dosiahnutí účelu trestného konania. A napokon proporcionalita ako najdôležitejšia z uvádzaných požiadaviek je vyjadrením skutočnosti, že k zásahu do základných práv a slobôd možno pristúpiť iba v prípade, ak je to na dosiahnutie účelu trestného konania nevyhnutné, pričom predmetná nevyhnutnosť nepredstavuje len voľbu konkrétneho procesného prostriedku, ale najmä nevyhnutnosť spôsobu jeho aplikácie vzťahujúceho sa na konkrétny prípad, zohľadňujúc všetky jeho osobité skutkové okolnosti.

53. Na zákonnej úrovni sú požiadavky legality, legitimacy a proporcionality zásahov do základných práv a slobôd bližšie konkretizované najmä v § 2 ods. 1 Trestného poriadku upravujúcom zásadu stíhania len zo zákonných dôvodov a zákonným spôsobom, na ktorú systematicky nadväzuje zásada zdržanlivosti formulovaná v § 2 ods. 2 Trestného poriadku. V zmysle normatívnej dikcie zásady zdržanlivosti možno do základných práv a slobôd v prípadoch dovolených zákonom zasahovať len v miere nevyhnutnej na dosiahnutie účelu trestného konania, pričom treba rešpektovať dôstojnosť osôb a ich súkromie. Základné požiadavky zásady zdržanlivosti je možné formulovať tak, že zásahy do základných práv a slobôd jednotlivcov môžu orgány činné v trestnom konaní a sudy v priebehu trestného konania realizovať iba v prípade, ak je to pre dosiahnutie účelu trestného konania nevyhnutné. Zásada primeranosti a zdržanlivosti však v žiadnom prípade nevyklučuje aplikáciu inštitútov zaisťovania vecí dôležitých pre trestné konanie zo strany orgánov činných v trestnom konaní a súdov. Naopak, bez ich použitia by v majoritnej väčšine prípadov akékoľvek úvahy o naplnení účelu trestného konania boli nereálne, a teda len iluzórne. Účelom predmetnej zásady je, uvažujúc o nemožnosti úplného vylúčenia zásahov do základných práv a slobôd jednotlivcov v priebehu trestného konania, zabezpečiť, aby odôvodnenie použitia konkrétneho zaisťovacieho prostriedku orgánom verejnej moci bolo v priamej úmere s rozsahom zásahu do základného práva alebo slobody jednotlivca. Zaisťovacie úkony donucovacieho charakteru upravené vo štvrtjej (a taktiež v piatej) hlave Trestného poriadku sú orgány činné v trestnom konaní a sudy okrem princípu legality, legitimacy a proporcionality povinné aplikovať vždy v striktnom súlade s dvomi komplementárnymi princípmi trestnoprocesného donútenia, a to v súlade s princípom jeho subsidiarity a gradácie.

54. Subsidiarita trestnoprocesného donútenia úzko súvisí s doktrínou *ultima ratio*, ktorá je vlastná odvetviu trestného práva ako celku, pričom vyjadruje skutočnosť, podľa ktorej aj v prípadoch, ak sú splnené už uvedené podmienky, mali by prostriedky zásahu do základných práv a slobôd byť zvolené tak, aby boli práva dotknutých osôb obmedzené v čo najmensej možnej miere, a teda k voľbe intenzívnejšieho prostriedku je možné pristúpiť iba v prípade, ak konkrétny účel nie je možné dosiahnuť prostriedkom, ktorý do základných práv a slobôd dotknutej osoby zasahuje miernejším spôsobom. Pri realizácii zaisťovacích úkonov sa subsidiarita prejavuje najmä v prípadoch konkurencie viacerých obdobných inštitútov (napr. uchovanie a vydanie počítačových údajov podľa § 91 Trestného poriadku a odňatie veci podľa § 90 Trestného poriadku). Napokon zo subsidiarity vyplýva aj požiadavka gradácie trestnoprocesného donútenia, ktorá spočíva v tom, aby najmä v prípadoch, v ktorých Trestný poriadok v rovine *de lege lata* explicitne podmieňuje aplikáciu konkrétneho zaisťovacieho inštitútu vyčerpaním všetkých miernejších prostriedkov, bol konkrétny procesný postup zvolený tak, aby zásahy do základných práv a slobôd jednotlivcov boli v kontexte príslušnej normatívnej úpravy aj materiálne vystupňované (napr. pristúpiť k vydaniu

príkazu na odňatie vecí podľa § 90 Trestného poriadku až po tom, čo bola výzva na vydanie vecí podľa § 89a Trestného poriadku neúspešná).

IV.2. K námietkam porušenia čl. 19 ods. 2 a 3 a čl. 22 ods. 1 a 2 ústavy, čl. 10 ods. 2 a 3 a čl. 13 listiny a čl. 8 dohovoru:

55. Sťažovateľovi boli odňaté: a) externý disk striebornej farby č. [REDAKOVANÉ] + USB kábel, b) karta bielej farby v striebornom obale s označením [REDAKOVANÉ], c) mobilný telefón zn. iPhone tmavej farby s obalom + 1 ks SIM karty č. [REDAKOVANÉ], d) mobilný telefón zn. Apple čiernej farby + 1 ks SIM karty T-Mobile č. [REDAKOVANÉ], e) karta bielej farby. Z technickej povahy odňatých vecí vyplýva, že ide o elektronické zariadenia disponujúce svojou internou pamäťou, ako aj potenciálnou možnosťou prístupu na vzdialené servery a cloudové úložiská, na ktorých môže ich disponent uchovávať napr. rôzne obrazové, zvukové, obrazovo-zvukové záznamy, textové súbory, ale aj konverzácie a korešpondenciu osobnej povahy, a to vrátane osobných údajov v zmysle príslušnej normatívnej úpravy GDPR. Sťažovateľ tvrdil, že údaje obsiahnuté v odňatých veciach sa týkajú jeho súkromného a rodinného, ako aj pracovného života. Tvrdil, že obsahom mobilných telefónov bola súkromná a pracovná komunikácia, predpokladal, že aj komunikácia s právnymi zástupcami. Odporcovia nenamietali tieto tvrdenia sťažovateľa. Sťažovateľ nešpecifikoval, či prístup k údajom na odňatých veciach bol chránený heslom alebo či nebolo technicky požadované žiadne heslo. Nešpecifikoval, v akom rozsahu bola SMS a mailová komunikácia na smart telefónoch priamo dostupná na čítanie, nešpecifikoval, či od neho bolo požadované, aby uviedol akékoľvek prístupové heslo. Z upovedomenia zo 4. októbra 2023 vyplýva, že orgány činné v trestnom konaní získali prístup k obsahu údajov na telefónoch a extrahovali údaje, hodnotili ich relevanciu pre trestné stíhanie [REDAKOVANÉ] a odstupovali ich do iného trestného konania.

56. Podľa názoru ústavného súdu sťažovateľ osvedčil, že jeho sťažnosť sa týka zásahu primárne do dvoch sfér práva na súkromie, a to korešpondencie (hard diskov sa týkal rozsudok Petri Sallinen a ďalší proti Fínsku z 27. 9. 2005, ods. 71, dát na smartfóne sa týkal rozsudok Saber proti Nórsku zo 17. 12. 2020, ods. 48), ako aj súkromného života (kam patrí ochrana osobných údajov). Odňatím predmetných vecí z dispozície sťažovateľa tak muselo esenciálne dôjsť aj k zásahu do jeho práva na súkromie, ktorý je determinovaný primárne možnosťou orgánov verejnej moci realizujúcich zásah získať čo i len potenciálny prístup k údajom vzťahujúcim sa na súkromný život sťažovateľa, jeho korešpondenciu, ako aj jeho osobnú identitu. Odporcovia existenciu zásahu nepopierali. Bolo preto potrebné ďalej skúmať kritéria legality zásahu, jeho legitímnosti a proporcionality.

57. Legality odňatia vecí je potrebné skúmať od samého počiatku série procesných úkonov, ktoré napokon smerovali k tomu, že už uvedené veci boli sťažovateľovi v trestnom konaní [REDAKOVANÉ] fakticky odňaté. V uvedenom smere je v prvom rade sťažovateľovi potrebné prisvedčiť, že Trestný poriadok upravuje formálne náležitosti jednotlivých rozhodnutí, ku ktorých vydaniu v priebehu trestného konania dochádza, a to príkaz (na odňatie vecí) nevynímajúc. Obsahové náležitosti príkazu sú upravené v § 181 ods. 1 Trestného poriadku, pričom medzi obligatorne náležitosti príkazu zákonodarca zaradil aj vymedzenie skutku s uvedením právnej kvalifikácie trestného činu, vo vzťahu ku ktorému bol príkaz vydaný [§ 181 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku]. K tomu je potrebné uviesť, že napadnutý príkaz NAKA vo svojej výrokovej časti, ako ani v rámci

odôvodnenia neobsahuje obligatórnu náležitosť príkazu vymedzenú už citovaným ustanovením Trestného poriadku. Už len z tohto dôvodu je napadnutý príkaz NAKA v rozpore s už uvedenými ústavnoprávnymi východiskami zásahov do základných práv a slobôd jednotlivcov, podľa ktorých nepostačuje, ak konkrétny zaist'ovací úkon má svoju oporu v zákonnej právnej úprave (legislatívna stránka zákonnosti), avšak je bezvýnimočne potrebné, a to aj s ohľadom na čl. 2 ods. 2 ústavy, aby každý orgán verejnej moci, ktorý k zaist'ovaciemu úkonu v priebehu trestného konania pristupuje, tento zásah uskutočnil v striktnom súlade s jeho normatívnymi podmienkami vymedzenými v príslušnej zákonnej úprave (aplikačná stránka zákonnosti). Uvedenie skutku, ako aj právnej kvalifikácie stíhaného trestného činu je obligatórnou zákonnou náležitosťou príkazu primárne z toho dôvodu, aby aj v prípade, že sa v konkrétnom trestnom konaní bude skutkové vymedzenie jeho predmetu meniť, bolo vždy a bez akýchkoľvek problémov možné identifikovať, vo vzťahu ku ktorému z postupne, kumulatívne alebo alternatívne stíhaných skutkov bol príkaz pôvodne vydaný. Uvedené napokon deklarujú aj vyjadrenia sťažovateľa po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie, v ktorých opakovane poukazuje na skutočnosť, že skutky, pre ktoré mu bolo vznesené obvinenie, nie sú totožné so skutkami, pre ktoré bolo začaté trestné stíhanie, v ktorom štádiu trestného konania došlo k vydaniu napadnutého príkazu NAKA. Aj keď, ako bude nižšie uvedené, ústavnému súdu v tomto štádiu trestného konania neprináleží hodnotiť totožnosť skutku ako takého, aj uvedené argumenty sťažovateľa svedčia o blanketnom charaktere napadnutého príkazu NAKA, ktorého vlastný obsah spája odňaté veci s trestným konaním [REDACTED] výlučne prostredníctvom uvedenia čísla vyšetrovacieho spisu, čo aj s ohľadom na dosiaľ uvedené nie je možné považovať za dostatočné a ústavne udržateľné. Ak totiž individuálny právny akt, na ktorého podklade dochádza k zásahom do základných práv a slobôd jednotlivca, neobsahuje ani len obligatórne náležitosti stanovené všeobecne záväzným predpisom, ktorý jeho uskutočnenie v demokratickom právnom štáte legalizuje, v takom prípade nemožno za žiadnych okolností pripustiť, aby bol predmetný zásah vyhodnotený spôsobom, že nepoprel podstatu a zmysel konkrétneho základného práva a slobody, ku ktorého obmedzeniu orgán verejnej moci pristúpil (čl. 13 ods. 4 ústavy).

58. Preskúmvanie nevyhnutnosti zásahu do základných práv a slobôd je okrem iného determinované kvalitou odôvodnenia individuálneho aktu aplikácie práva, na ktorého podklade sa konkrétny zásah realizuje. Špecificky pri prehliadkach, konfiškáciách a podobných opatreniach (osobitne v kontexte získavania fyzických dôkazov určitej trestnej činnosti) je relevantné posudzovať, či dôvody uvedené na odôvodnenie týchto opatrení boli relevantné a dostatočné a či bola dodržaná primeranosť (rozsudok Camenzind proti Švajčiarsku zo 16. 12. 1997, bod 45). V prejednávanej veci sa tak ústavný súd musel bližšie zaoberať najmä odôvodnením napadnutého príkazu NAKA, a to jednak z pohľadu procesnej činnosti vyšetrovateľky, ktorá pristúpila k jeho vydaniu, ako aj z pohľadu procesnej činnosti prokurátora, ktorý jeho vydanie kontrasignáciou aproboval. Príslušná právna úprava a aplikačná prax musí jednotlivcom poskytnúť adekvátne a účinné záruky proti zneužitiu a napriek miere uváženia priznanej orgánom aplikácie práva je potrebné byť osobitne ostražitý v prípadoch, keď sú orgány podľa zákona oprávnené zasahovať do základných práv a slobôd bez súdneho príkazu. K odôvodneniu príkazu na odňatie veci je v intenciách § 181 ods. 2 Trestného poriadku v spojení s § 90 ods. 1 Trestného poriadku potrebné uviesť, že trestnoprocesná úprava *de lege lata* požiadavku na odôvodnenie príkazu na odňatie veci *stricto sensu* nestanovuje. Aj napriek uvedenému je potrebné poukázať na skoršiu judikatúru (m. m.

I. ÚS 274/05, II. ÚS 53/2010, III. ÚS 133/2010), podľa ktorej preskúmateľnosť dôvodnosti vydania príkazu podľa § 90 Trestného poriadku si vyžaduje relevantnú konkrétnu vysvetľujúcu argumentáciu, ktorá poskytuje vysvetlenie, akými skutočnosťami boli naplnené zákonom ustanovené podmienky na zásah do základných práv. Bez náležitého odôvodnenia opierajúceho sa o konkrétne skutočnosti je daný príkaz nepreskúmateľný, a tým aj svojvoľný (II. ÚS 78/2019).

59. Odôvodňovanie príkazov, prostredníctvom ktorých dochádza k zásahom do základných práv a slobôd, a to aj tých, pri ktorých normatívna právna úprava ich odôvodnenie explicitne nevyžaduje, sa postupom času stalo aj pod vplyvom rozhodovacej činnosti ústavného súdu bežnou aplikačnou praxou. Bez odôvodnenia príkazu na odňatie vecí by ústavnoprávny prieskum tohto zásahu ostal len iluzórny a prakticky nerealizovateľný. V prospech naznačenej potreby odôvodňovania príkazov na odňatie vecí svedčí aj skutočnosť, že aj napadnutý príkaz NAKA obsahoval odôvodnenie. Analyzujúc jeho kvalitatívnu stránku, však ústavný súd identifikoval závažné nedostatky v tom, že odôvodnenie napadnutého príkazu neobsahovalo konkrétne právne dôvody vyšetrovateľky, z akých procesných, resp. hmotnoprávných dôvodov bolo potrebné pristúpiť k odňatiu vecí v trestnom konaní [REDAKOVANÉ], a to najmä s ohľadom na skutočnosť, že predmetné veci boli pôvodne zaistené v trestnom konaní [REDAKOVANÉ]. V odôvodnení napadnutého príkazu sa iba stručne konštatuje, že tieto veci „*môžu prispieť k objasneniu trestnej činnosti*“ v trestnom konaní [REDAKOVANÉ], resp. že „*sú potrebné pre ďalšie dokazovanie*“ v trestnom konaní [REDAKOVANÉ]. Pre úplnosť je potrebné uviesť, že namietaným procesným postupom sa s takýmto blanketným odôvodnením napadnutého príkazu v podstate stotožnil aj prokurátor úradu špeciálnej prokuratúry, ktorý ho kontrasignoval.

60. Analyzujúc relevantné časti odôvodnenia napadnutého príkazu NAKA, ústavný súd dospel k záveru, že v čase jeho vydania, ako ani v čase jeho aprobovania zo strany dozorového prokurátora orgány činné v trestnom konaní nedisponovali žiadnymi konkrétnymi skutočnosťami, ktoré by boli spôsobilé determinovať nevyhnutnosť potreby zaistenia odňatých vecí vo vzťahu k trestnému konaniu [REDAKOVANÉ]. Je pravdou, že zásahy do práva na súkromie sú v najabstraktnejšej rovine odvodzované od záujmu na národnej bezpečnosti, verejnej bezpečnosti či predchádzaní nepokojom a zločinnosti (čl. 8 ods. 2 dohovoru). Do takto všeobecne vymedzeného záujmu patrí aj naplnenie účelu trestného konania vymedzeného v § 1 Trestného poriadku. To však v žiadnom prípade neznamená, že v konkrétnej rovine je možné k zaisteniu vecí (alebo akémukoľvek inému zásahu do základných práv a slobôd) v rámci trestného konania pristúpiť iba s poukázaním na skutočnosť, že takým procesným postupom môže byť účel trestného konania hypoteticky dosiahnutý. Napokon aj samotný § 1 Trestného poriadku obsahuje explicitnú požiadavku, podľa ktorej je pri napĺňaní účelu trestného konania potrebné „*rešpektovať základné práva a slobody fyzických osôb a právnických osôb*“. Inými slovami povedané, účel nemôže v trestnom konaní posvätiť bezpodmienečnú aplikáciu procesných prostriedkov, prostredníctvom ktorých dochádza k zásahom do základných práv a slobôd v prípade, ak na taký procesný postup nie sú splnené ústavnoprávne predpoklady.

61. Naznačenými úvahami nemá ústavný súd ambíciu spochybňovať, že odňatie vecí v kontexte potreby dosiahnutia účelu trestného konania sleduje legitímny cieľ predchádzania trestnej činnosti či verejnej bezpečnosti. Pripomína však, že sledovanie účelu trestného konania prostredníctvom odňatia vecí je orgán verejnej moci povinný náležite odôvodniť tak, aby z odôvodnenia príkazu bolo najmä zrejmé, (i) aký majú konkrétne veci súvis s predmetom trestného konania, v rámci ktorého sa k odňatiu pristupuje, (ii) aké konkrétne skutočnosti ho oprávňujú dôvodne

predpokladať, že odňatím vecí budú zistené skutočnosti významné pre toto trestné konanie, a napokon (iii) na podklade ktorých skutočností, resp. procesným spôsobom vykonaných dôkazov (nie operatívnych zistení) zastáva názor, že bez odňatia vecí bude dosiahnutie účelu trestného konania podstatne sťažené alebo zmarené. Ústavný súd zistil absenciu naznačených úvah v rámci odôvodnenia napadnutého príkazu NAKA a už len z toho je možné vyvodiť, že na odňatie vecí v trestnom konaní [REDAKOVANÉ] v čase jeho vydania a aprobovania neexistovala naliehavá spoločenská potreba (v opačnom prípade by z jeho odôvodnenia museli esenciálne vyplývať), a preto ústavný súd zastáva názor, že k odňatiu vecí došlo len zo zdanlivo legitímneho dôvodu, avšak skutočný dôvod odňatia vecí mohol spočívať práve v ich väzbe na osobu sťažovateľa (ako to tento v konaní pred ústavným súdom opakovane naznačil), pričom, zohľadňujúc všetky procesné okolnosti prípadu, sa aj takéto variant nejaví ako nepravdepodobný. Ústavný súd pritom kategoricky odmieta odvodzovanie nevyhnutnosti odňatia vecí v trestnom konaní iba od skutočnosti, že nimi disponuje osoba, proti ktorej sa vedie trestné konanie, a to bez zistenia možného vecného súvisu týchto vecí s vlastným predmetom trestného konania, vo vzťahu ku ktorému boli zaistené.

62. Dôvodné pochybnosti ústavného súdu o nevyhnutnosti zásahu vo vzťahu k trestnému konaniu [REDAKOVANÉ] vzbudzuje aj skutočnosť, že orgány činné v trestnom konaní neosvedčili nevyhnutnosť vydania napadnutého príkazu NAKA a napadnutého súhlasu úradu špeciálnej prokuratúry ani po viac ako troch rokoch, odkedy došlo k zaisteniu vecí sťažovateľa na ich podklade. Z pohľadu ústavnej konformity namietaných postupov a napadnutých aktov aplikácie práva orgánov činných v trestnom konaní nemožno po viac ako troch rokoch, odkedy odňatými vecami disponujú (nepočítajúc obdobie ich zaistenia v trestnom konaní [REDAKOVANÉ], pozn.), v žiadnom prípade akceptovať ich tvrdenie, podľa ktorého nebolo dosiaľ vylúčené, že na zaistených veciach sťažovateľa sa môžu nachádzať procesne relevantné dôkazy v digitálnej podobe. Logicky je možné dospieť k racionálnemu záveru, že uvedeným tvrdením orgány činné v trestnom konaní v zásade deklarujú, že ani v čase odňatia vecí (7. októbra 2021) nemali akúkoľvek vedomosť o tom, čo sa na odnímaných veciach nachádza, resp. čo sa na nich vo vzťahu k predmetu trestného konania [REDAKOVANÉ] môže nachádzať. V uvedenom smere je podľa názoru ústavného súdu bez významu skutočnosť, že orgány činné v trestnom konaní prezumujú, že niektoré digitálne dôkazy mohli byť do zaistených vecí skopírované a stiahnuté až *ex post*, keďže ani po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie tieto neosvedčili elementárny dôvod ich možnej vecnej súvislosti s trestným konaním [REDAKOVANÉ]. O tom, že dôvodnosť odňatia vecí nemá svoj pôvod v procesným spôsobom vykonanom dokazovaní, navyše svedčí aj to, že NAKA odvodzuje ich použiteľnosť v prebiehajúcom trestnom konaní „na základe všeobecných informácií“, ktoré však bližšie nekonkretizovala ani v rámci svojho vyjadrenia po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie. Aplikáciu § 90 Trestného poriadku nepostačuje odôvodniť všeobecným poukázaním na potrebu dosiahnutia účelu trestného konania špecifikovanú v § 1 Trestného poriadku, čomu sa už ústavný súd venoval v predošlom bode tohto nálezu. Ani objasňovanie obzvlášť závažného zločinu nemôže samo osebe a bez ďalšieho zakladať procesný dôvod odňatia vecí, a tým jeho legitimitu, ktorú NAKA a generálna prokuratúra opakovane zdôrazňujú iba blanketným, hypotetickým, a teda vo vzťahu k samotnému meritu trestného konania [REDAKOVANÉ] neadresným spôsobom.

63. Podľa upovedomenia zo 4. októbra 2023 k zaisteným telefónom pokračoval proces extrahovania, časť vyextrahovaných údajov bola odstúpená do iného konania a do ďalšieho konania je perspektíva odstúpenia vyextrahovaných dát. Z toho nepochybne vyplýva, že získané dáta nie sú

relevantné pre trestné stíhanie [REDAKOVANÉ] (pre ktorého účely došlo k odňatiu). Navyše ide o konania vo veciach, v ktorých sťažovateľ nie je v postavení obvineného či inak oprávnenej osoby na poskytnutie bližších informácií. Podľa vyjadrenia prokurátora vyšetrovatelka v správe vo veci trestného stíhania [REDAKOVANÉ] uviedla, že komunikuje primárne so zástupcami Europolu k otázke opätovného skúmania telefónu z dôvodu technického pokroku, preto ešte nebolo pristúpené k ich vráteniu. Dosiaľ zabezpečené výstupy z telefónu podľa vyšetrovatelky neboli také, aby bolo možné a nutné ich ako procesné dôkazy pretransformovať do vyšetrovacieho spisu, ale zároveň proces finálneho hodnotenia procesnej a dôkaznej relevantnosti nosičov informácií nebolo z objektívnych dôvodov časovej náročnosti skúmania zaistených predmetov a tiež progresu technologických nástrojov použiteľných pre účely takéhoto skúmania možné zatiaľ ukončiť.

64. Z vyjadrenia vyšetrovatelky NAKA k ústavnej sťažnosti z 20. júna 2024 vyplýva, že dve z odňatých vecí (karty) obsahujú audio záznamy z 1. a 2. decembra 2020, ktoré sa podľa priloženého záznamu týkajú zadržania sťažovateľa.

65. Dve posledné vyjadrenia svedčia v prospech záveru, že minimálne pri časti odňatých vecí (bližšie neoznačený mobilný telefón, karty [REDAKOVANÉ], pozn.) dodatočne došlo k určitému posúdeniu relevancie obsahu vecí pre trestné stíhanie [REDAKOVANÉ]. Kontrastuje to so skoršími vyjadreniami NAKA zo 4. apríla 2023 a generálnej prokuratúry zo 17. marca 2023, čo je pochopiteľné vzhľadom na ich časovú následnosť.

66. Možno preto prisvedčiť aj ďalšej parciálnej námietke sťažovateľa, že v čase vydania napadnutého príkazu NAKA nebol preukázaný vecný súvis odňatých vecí s trestným konaním [REDAKOVANÉ] a k ich odňatiu došlo len z toho dôvodu, že tieto veci patrili sťažovateľovi ako osobe, ktorá bola vo vzťahu ku kauze [REDAKOVANÉ] dlhodobo medializovaná. Účelom zaistenia vecí tak bola skôr osoba sťažovateľa, než akýkoľvek materiálny súvis odňatých vecí s predmetným trestným konaním. V prospech uvedeného napokon z pohľadu ústavného súdu svedčí aj skutočnosť, že ani z odôvodnenia uznesenia o vznesení obvinenia v rámci trestného konania [REDAKOVANÉ] (ako ani z po ňom nasledujúcich rozhodnutí až po uznesenie krajskej prokuratúry, pozn.) nevyplývalo, aby odňaté veci akýmkoľvek spôsobom prispeli k procesnému postupu podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku vo vzťahu k sťažovateľovi.

67. Ústavný súd v zmysle požiadavky subsidiarity trestnoprocesného donútenia už v minulosti opakovane judikoval, že ak zaist'ovací úkon smeruje proti obsahu zaist'ovaných vecí (napr. digitálnym dôkazom), a nie proti ich vecnému substrátu, je potrebné postupovať prednostne vydaním príkazu na uchovanie a vydanie počítačových údajov v intenciách § 91 Trestného poriadku. Záujem štátu na ochrane pred zločinnosťou zakladajúci legitímnosť zásahov do práva na súkromie pri realizácii niektorých inštitútov podľa štvrtej hlavy prvej časti Trestného poriadku musí byť uvedený do rovnováhy so závažnosťou zásahu do tohto práva. Znamená to zvoliť pri realizácii zásahu čo najmiernejší prostriedok, ktorý je súčasne spôsobilý zabezpečiť dosiahnutie sledovaného cieľa, napríklad uprednostniť úkon uchovania a vydania počítačových údajov pred inštitútom vydania, resp. odňatia vecí. V opačnom prípade znamená neproporcionálny postup konajúceho orgánu porušenie garancií práva na súkromie (III. ÚS 68/2010). Na túto argumentačnú líniu odporcovia žiadnym spôsobom nereagovali, či už v konaní pred ústavným súdom, alebo v rámci rozhodnutí a odpovedí na podania sťažovateľa v trestnom stíhaní [REDAKOVANÉ].

68. Z týchto dôvodov ústavný súd rozhodol, že došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na súkromný život a ochranu osobných údajov podľa čl. 19 ods. 2 a 3 a čl. 22 ods. 1 ústavy a im zodpovedajúceho čl. 10 ods. 2 a 3 listiny, tajomstva dopravovaných správ a záznamov uchovávaných v súkromí podľa čl. 22 ods. 2 ústavy a jemu zodpovedajúceho čl. 13 listiny a napokon aj práva na súkromný život podľa čl. 8 dohovoru, keďže zásah do ich materiálneho obsahu je priamo odvodený od získania dispozície nad odňatými vecami, ktorých technická povaha predpokladá výskyt digitálneho obsahu chráneného prostredníctvom naposledy citovaných ustanovení ústavy, listiny a dohovoru, ako aj od disponovania týmito predmetmi (ako aj údajmi).

69. Porušovatelia v naznačených okolnostiach neposkytli účinnú ochranu právu sťažovateľa na súkromie. Bez uvedenia dostatočných dôvodov uprednostnili záujem na verejnej bezpečnosti či predchádzaní nepokojom a zločinnosti a neustrážili ich primeranosť k zásahu do práva na súkromie. Ústavný súd aj pri zohľadnení miery uváženia danej orgánom činným v trestnom konaní, ako aj skutkovej zložitosti veci či technologického vývoja nepovažoval za prijateľné dodatočné odôvodnenie nevyhnutnosti zásahu v demokratickej spoločnosti len všeobecnými tvrdeniami o možnom význame informácií získaných z odňatých vecí, navyše po viac ako troch rokoch zadržovania dotknutých súkromných údajov.

IV.3. K námietkam porušenia čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 11 listiny, resp. v čl. 1 dodatkového protokolu:

70. Z práv uvedených v čl. 20 ústavy a čl. 11 listiny, resp. v čl. 1 dodatkového protokolu nevyplýva zákaz zadržania fyzických dôkazov v kontexte trestného stíhania. Takéto opatrenie, ktoré sa týka kontroly užívania majetku, musí byť v súlade s uvedenými článkami. Musí mať teda podklad v zákone a musí sledovať legitímny cieľ. Konanie príslušných orgánov tiež musí dodržať rovnováhu medzi všeobecným záujmom a individuálnym právom na majetok (rozsudok Pendov proti Bulharsku z 26. 3. 2020, bod 42). Odňaté veci bez pochybností možno označiť za „majetok“. Ústavný súd považuje za nedôvodné námietky vyšetrovatelky, že je potrebné bližšie skúmať vlastnícke, resp. dispozičné právo k odňatým veciam, keď je nepochybné, že veci pred ich odňatím boli bez akéhokoľvek skúmania naznačených skutočností vydané sťažovateľom splnomocnenému právnenému zástupcovi. Niet preto dôvodu pochybovať o tom, že sťažovateľ odňaté veci vlastnil alebo prinajmenšom nimi oprávnené disponoval.

71. Zásada legality je prvou a najdôležitejšou požiadavkou čl. 1 dodatkového protokolu. Druhá veta prvého odseku oprávňuje zabavenie „majetku za podmienok, ktoré stanovuje zákon“, a druhý odsek uznáva, že štáty majú právo kontrolovať užívanie majetku presadzovaním „zákonov“. Ďalšou požiadavkou vyplývajúcou z výrazu „ustanovené zákonom“ je predvídateľnosť. ESLP môže zistiť, že požiadavka predvídateľnosti nie je naplnená, ak použitie alebo výklad právneho predpisu boli nečakané, nadmieru široké alebo na hranici svojvôle (rozsudok Lelas proti Chorvátsku z 20. 5. 2010, bod 78).

72. Sťažovateľ v rámci ústavnej sťažnosti v súvislosti so zákonnosťou odňatia vecí namietal, že napadnutý príkaz NAKA bol vydaný ešte pred uskutočnením výzvy na vydanie vecí zo strany vyšetrovatelky NAKA, a to pre prípad, ak k splneniu edičnej povinnosti nedôjde dobrovoľne. Podľa názoru sťažovateľa však orgány činné v trestnom konaní v čase vyhotovenia napadnutého príkazu NAKA (6. októbra 2021), ako ani v čase udelenia napadnutého súhlasu úradu špeciálnej

prokuratúry s jeho vydaním (6. októbra 2021) nemohli predpokladať, že výzvou na splnenie edičnej povinnosti sa nasledujúci deň (7. októbra 2021) nepodarí jej účel naplniť. Sťažovateľ v neprospech namietaného procesného postupu argumentuje, že Trestný poriadok neumožňuje vydať príkaz na odňatie vecí preventívne, k čomu v jeho prípade došlo. Tým spochybňuje nielen legalitu namietaného procesného postupu, ale v jeho zákonných konzekvenciách tiež legalitu napadnutého príkazu NAKA a napadnutého súhlasu úradu špeciálnej prokuratúry.

73. Tak NAKA, ako aj generálna prokuratúra vo svojich vyjadreniach k ústavnej sťažnosti zhodne argumentujú, že preventívne vydanie súhlasu s preventívnym príkazom vyšetrovateľa na odňatie vecí je prirodzeným vyjadrením bežnej operatívnej taktiky vyšetrovania. S týmto názorom sa ústavný súd nestotožňuje a, naopak, v zhode so sťažovateľom zastáva názor, že Trestný poriadok ako základný trestnoprocesný kódex platný a účinný v Slovenskej republike nepripúšťa preventívne vydávanie aktov aplikácie práva, resp. preventívne aprobovanie ich vydania. Ani „*bežná operatívna taktika vyšetrovania*“ nie je v žiadnom prípade spôsobilá stanoviť výnimku z inak bezvýnimočného princípu zákonnosti konania orgánov verejnej moci formulovaného v rámci čl. 2 ods. 2 ústavy, ktorý predstavuje dôležitú ústavnoprávnu záruku pred zneužívaním výkonu kompetencií orgánov verejnej moci spôsobom odporujúcim zákonu, resp. spôsobom, ktorý nie je zákonom upravený. Naopak, vo vzťahu k odňatiu vecí Trestný poriadok explicitne vyžaduje gradáciu trestnoprocesného donútenia, keď v normatívnej dikcii § 90 ods. 1 Trestného poriadku je predchádzajúca výzva na dobrovoľné splnenie edičnej povinnosti *conditio sine qua non* vydania príkazu na odňatie vecí, a to vrátane aprobujúceho súhlasu prokurátora v prípade, ak k vydaniu príkazu na odňatie vecí pristupuje policajť. Odôvodnenie namietaného procesného postupu „*bežnou operatívnou taktikou vyšetrovania*“ je okrem už uvedeného navyše v priamom rozpore s § 90 ods. 3 Trestného poriadku, ktorý súhlas prokurátora aprobujúci príkaz policajť nevyžaduje v prípadoch, ak predchádzajúci súhlas nemožno dosiahnuť a vec neznesie odklad. Vyšetrovatelka teda nemala zákonné oprávnenie vydať napadnutý príkaz o deň skôr, než vôbec dotknutú osobu vyzvala na dobrovoľné splnenie edičnej povinnosti. Rovnako prokurátor, ktorý mal možnosť si napadnutý príkaz NAKA pred jeho aprobovaním prečítať (vrátane odôvodnenia, v rámci ktorého vyšetrovatelka vopred prezumuje dobrovoľné nesplnenie edičnej povinnosti), nemohol pristúpiť k jeho kontrasignácii za procesnej situácie, keď na jeho vydanie neboli splnené ani elementárne zákonné podmienky (dobrovoľné nesplnenie edičnej povinnosti).

74. Normatívne znenie § 90 ods. 3 Trestného poriadku pripúšťa za splnenia zákonných podmienok možnosť vydania príkazu na odňatie vecí policajťom aj bez jeho predchádzajúcej kontrasignácie prokurátorom, z čoho je možné vyvodiť, že zákonodarca predpokladal aj možnú nezastihnuteľnosť prokurátora v čase po uskutočnení výzvy na dobrovoľné splnenie edičnej povinnosti pred vydaním príkazu na odňatie vecí (a teda z organizačno-technických, resp. operatívnych dôvodov). Uvedené ustanovenia Trestného poriadku vylučujú možnosť apriórneho aplikovania zaisťovacích prostriedkov obsahujúcich prvok fyzického donútenia (napr. prekonanie odporu) pred inštitútmi, ktorých aplikácia nepredpokladá pôsobenie žiadneho fyzického donútenia.

75. K týmto zisteniam sa pridávajú aj zistenia o naplnení požiadavky legality zásahu z predchádzajúcej state IV.2, ktoré vedú k záveru, že NAKA a úrad špeciálnej prokuratúry spoločným procesným postupom odňali už uvedené veci z dispozičnej sféry ich vlastníka bez splnenia normatívnych podmienok, ktoré pre nich stanovuje Trestný poriadok, a taktiež bez rešpektovania ústavnoprávne konformných východísk obmedzovania základných práv a slobôd

v priebehu trestného konania. Na druhej strane ústavný súd uznáva, že zásah sleduje legitímny cieľ daný verejným (všeobecným) záujmom na vyšetrení trestnej činnosti, a tak naplnení účelu trestného konania podľa § 1 Trestného poriadku.

76. Nad rámec uvedeného je záverečné vyhodnotenie proporcionality zásahu v tomto prípade determinované aj už spomenutou voľbou opatrenia. Sťažovateľ tvrdil, že rovnaký cieľ by bolo možné dosiahnuť menej závažnými zásahmi do jeho práv. Porušovatelia na túto námietku nereagovali a neuviedli, či zvažovali možnosť použitia menej rušivých riešení. Sťažovateľ bol po celý čas od odňatia vecí obmedzený vo výkone svojho vlastníckeho práva, resp. práva pokojne užívať majetok v zásade v rovnakom rozsahu, a tak niesol neprimerané bremeno. Neuvádzal však že by mu odňatie vecí spôsobilo škodu. Odporcom možno vyčítať aj zlyhanie pri vyvažovaní medzi súkromnými záujmami zahrnutými do prípadu a verejným záujmom. Postupom NAKA a úradu špeciálnej prokuratúry a ich rozhodnutiami došlo jednoznačne k vychýleniu rovnováhy medzi všeobecným záujmom a individuálnym právom na majetok, o čom svedčí asi najviac skutočnosť, že odňaté veci sú dlhodobo zadržované napriek extrahovaniu údajov, ktoré obsahovali, a vyhodnoteniu informácií ako nerelevantných pre trestné stíhanie [REDAKOVANÉ].

77. Z dosiaľ uvedených dôvodov ústavný súd v rámci výrokovej časti tohto nálezu konštatoval aj porušenie základného práva sťažovateľa vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a jemu zodpovedajúceho čl. 11 listiny, ako aj jeho práva na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu.

IV.4. K námietkam porušenia čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny:

78. Ústavný súd vyslovil aj porušenie základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (resp. jemu zodpovedajúceho čl. 36 ods. 1 listiny), a to z dôvodu zisteného ústavnoprávneho nedostatku a jeho intenzity. O svojvôli (arbitrárnosti) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom je možné uvažovať len v prípade, ak by sa orgán aplikujúci právo natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (III. ÚS 264/05, ZNaU 100/2005). Ako z už uvedeného odôvodnenia vyplýva, v tomto prípade došlo k popretiu účelu a významu základných práv a slobôd procesnou svojvôľou, teda hrubým porušením zásadných ustanovení právnych predpisov upravujúcich postup orgánu verejnej moci (II. ÚS 576/2012). Uvedený nedostatok pritom dosiahol mieru ústavnej relevancie, jeho intenzita je spôsobilá porušiť niektoré z práv uvedených v čl. 127 ods. 1 ústavy, o čom svedčia finálne závery zo statí IV.2 a IV.3. Intenzita nedostatku je daná aj v dôsledku uplynutia dlhého času presahujúceho 3 roky od (opakovaného) odňatia vecí. Napriek uplatňovaniu prostriedkov ochrany práv podľa príkazu generálneho prokurátora (upovedomenie z 27. septembra 2023 preberá skoršie závery, ale neobsahuje odpovede na všetky podstatné námietky sťažovateľa uvedené v žiadosti o preskúmanie postupu, t. j. arbitrárnosť zásahu a možnosť dosiahnutia cieľa miernejším prostriedkom, pozn.), resp. opravných prostriedkov nedošlo v trestnom konaní počas spomínaného obdobia k starostlivému preskúmaniu všetkých hlavných argumentov sťažovateľa. Relevantná je aj argumentácia, že právny rámec neumožňuje sťažovateľovi namietať nezákonnosť dôkazov, ktoré nie sú použité v novom trestnom stíhaní, hoci postupom odporcov pri ich zaistení malo byť zasiahnuté do základných práv a slobôd sťažovateľa.

79. Ústavnému súdu neprináleží zaujať akýkoľvek právny názor k námietkam sťažovateľa týkajúcim sa zachovania, resp. nezachovania totožnosti skutkov v pôvodnom trestnom stíhaní [REDAKOVANÉ] so skutkami, ktoré boli orgánmi činnými v trestnom konaní ustálené v rámci uznesenia o vznesení obvinenia v trestnom konaní [REDAKOVANÉ], keďže tieto sa môžu pri zachovaní minimálnych požiadaviek kladených na totožnosť skutku postupne ešte meniť, a to až do času právoplatného skončenia predmetného trestného stíhania.

IV.5. K námietkam porušenia čl. 47 ods. 2 ústavy a čl. 37 ods. 2 listiny:

80. Ústavný súd už v minulosti naznačil, že právu na právnu pomoc podľa čl. 47 ods. 2 ústavy zodpovedá povinnosť štátneho orgánu alebo orgánu verejnej správy vytvoriť podmienky na dostupnosť právnej pomoci, a to v rozsahu konania pred príslušným orgánom (m. m. II. ÚS 60/98, I. ÚS 58/01). Základné právo na právnu pomoc v sebe zahŕňa elementárnu požiadavku, aby akýkoľvek orgán verejnej moci umožnil osobe nechať sa v konaní pred ním právne zastupovať, a to bez ohľadu na procesné postavenie zastupovanej osoby.

81. Vyšetrovatel'ka NAKA sťažovateľovi sčasti umožnila využitie tohto práva, keďže úkonu vrátenia vecí z trestného konania [REDAKOVANÉ], ako aj ich opätovného zaistenia v trestnom konaní [REDAKOVANÉ] sa zúčastnil advokát ako mandatár sťažovateľa. Skutočnosť, že advokát pri predmetnom procesnom úkone nedisponoval splnomocnením vo vzťahu k trestnému konaniu [REDAKOVANÉ] je podľa názoru ústavného súdu právne irelevantná, keďže predmetné veci boli odňaté z dispozície advokáta, ktorý mal na ich prevzatie splnomocnenie v rámci trestného konania [REDAKOVANÉ], a teda v danej chvíli bol ich oprávneným držiteľom.

82. Sťažovateľ tiež namietal, že vyšetrovatel'ka sa nezaoberala právom sťažovateľa na právne zastupovanie, keď substitučne splnomocneného advokáta M. Šveca dostala do konfliktnej situácie a musel čeliť výzve na vydanie vecí osobne, a nie ako zástupca. Vyšetrovatel'ka nevyrozumela sťažovateľa o plánovanom úkone zaistenia vecí do trestného stíhania [REDAKOVANÉ], čím by mu umožnila zvoliť si právneho zástupcu, poradiť sa a pripraviť si argumenty, neponúkla M. Švecovi ani telefonické prekonzultovanie úkonu so sťažovateľom. Nepoučila ho o práve na obhajcu a o skutku, z ktorého má byť podozrivý v trestnom stíhaní [REDAKOVANÉ].

83. Odporcovia vo vyjadreniach k ústavnej sťažnosti nespochybnili tieto tvrdenia sťažovateľa ani sa bližšie nevyjadrili k záveru o porušení označeného základného práva. Úrad špeciálnej prokuratúry v upovedomení z 27. septembra 2023 uviedol, že na fyzické prevzatie vecí vydávaných z predchádzajúceho konania by mohla byť splnomocnená akákoľvek osoba, a vysvetľoval preventívne vydanie príkazu a súhlasu ako taktiku vyšetrovania. Na argumentáciu uvedenú v žiadosti o preskúmanie postupu, ktorá je v zásade zhodná s tou uvedenou v ústavnej sťažnosti, bližšiu odpoveď nedal.

84. Ústavný súd s odkazom na rozsudok ESLP Visy proti Slovensku (rozsudok zo 16. 10. 2018, sťažnosť č. 70288/13, ods. 44 a nasl.) uvádza, že odpoveď porušovateľov na námietky sťažovateľa nie je dostatočná. Ústavný súd nedokáže spätne posúdiť, kedy vyšetrovatel'ka dospela k záveru, že znovu odníme odňaté veci, ktoré mala v súlade s uznesením generálneho prokurátora sťažovateľovi vrátiť. Postup, keď s právnym zástupcom dohadovala termín prevzatia odňatých vecí, dohodla ho na konkrétny deň a hodinu, hoci prinajmenšom deň pred vrátením vecí vedela, že ich znovu odníme (keďže už vtedy vydala rozhodnutie o ich znovuodňatí), pričom o tom vyrozumela

splnomocneného advokáta až po faktickom vrátení prvotne odňatých vecí, podľa ústavného súdu trpí nedostatkom záruk proti zneužitiu a svojvôli.

85. Neústavnosť namietaného postupu je však pokrytá už vyslovením porušenia ostatných referenčných ustanovení uvedených vo výrokovej časti tohto nálezu (čl. 8 dohovoru). Odňatie vecí advokátovi zastupujúcemu sťažovateľa nepredstavovalo v rámci namietaného procesného postupu taký prvok, ktorý by uľahčoval jeho vykonanie v porovnaní s obdobnou situáciou, v rámci ktorej by osoba disponujúca vecami, ktoré majú byť znovu zaistené, nebola právne zastúpená.

86. K doplneniu ústavnej sťažnosti o námietky porušenia práva Európskej únie ústavný súd dodáva, že k záverom o porušení vo výroku označených základných práv vyplývajúcich z ústavy a listiny a práv podľa dohovoru došiel po zistení a ustálení, že napadnutý príkaz NAKA a napadnutý súhlas úradu špeciálnej prokuratúry, resp. predchádzajúci postup neboli v súlade s ústavou a listinou ako primárnym referenčným rámcom, resp. s dohovorom. V ďalšom kroku analýzy preto nebolo v zásade potrebné napriek návrhu sťažovateľa preskúmať aj ich nesúlad s právom Európskej únie. Pri prijatí sťažnosti na ďalšie konanie bola táto jej časť odmietnutá a sťažovateľ sa doplnením novej argumentácie napriek tomu domáha zohľadnenia výkladu práva Európskej únie pri výklade zostávajúcich označených základných práv podľa ústavy, listiny a práv podľa dohovoru. Aj prípadný nesúlad s právom Európskej únie by viedol k rovnakému výsledku a rovnakým právnym účinkom, aké sa dosiahli rozhodnutím, že napadnutý príkaz NAKA a napadnutý súhlas úradu špeciálnej prokuratúry nie sú v súlade s ústavou, listinou a dohovorom (m. m. PL. ÚS 3/09, PL. ÚS 10/14). Zohľadňovanie výkladu práva Európskej únie by tak nebolo spôsobilé priviesť ústavný súd k inému záveru, ako že označené práva boli porušené.

87. Podľa § 133 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd zruší rozhodnutie alebo opatrenie, ktorým boli porušené základné práva a slobody sťažovateľa. Ústavný súd zruší aj iný zásah, ktorým boli porušené základné práva a slobody sťažovateľa, ak to pripúšťa povaha zásahu. Rešpektujúc citovanú normatívnu úpravu, pristúpil ústavný súd k zrušeniu napadnutého príkazu NAKA, keďže prostredníctvom jeho vydania a následného vykonania došlo k porušeniu základných práv a slobôd sťažovateľa, ktoré sú uvedené v rámci výrokovej časti tohto nálezu.

88. Podľa § 133 ods. 3 písm. d) zákona o ústavnom súde ak ústavný súd sťažnosti vyhovie, môže prikázať, aby ten, kto porušil základné práva a slobody sťažovateľa, obnovil stav pred ich porušením. V intenciách citovaného ustanovenia zákona o ústavnom súde, rešpektujúc návrh sťažovateľa, ktorý v uvedenom smere uskutočnil v petite ústavnej sťažnosti, ústavný súd prikázal Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky, Prezídiu Policajného zboru, Úradu boja proti organizovanej kriminalite bezodkladne vrátiť sťažovateľovi odňaté veci a tiež mu prikázal, aby došlo k bezodkladnému zničeniu akýchkoľvek kópií a derivátov ich obsahu. Bez uskutočnenia tohto enunciatu nálezu ústavného súdu by objektívne nemohlo dôjsť k obnoveniu stavu pred porušením základných práv a slobôd sťažovateľa.

V.

Trovy konania

89. Ústavný súd priznal sťažovateľovi (§ 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde) nárok na náhradu trov konania v celkovej sume 991,75 eur (bod 6 výroku tohto nálezu).

90. Ústavný súd pri rozhodovaní o náhrade trov konania vychádzal z obsahu súdneho spisu. Priznal náhradu za štyri právne úkony, t. j. prevzatie a prípravu zastupovania, podanie ústavnej sťažnosti a dvakrát repliku sťažovateľa (na ktoré bol ústavným súdom výslovne vyzvaný, ostatné početné podania boli ústavnému súdu doručované z podnetu samotného sťažovateľa). Odmena za jeden úkon právnych služieb za rok 2021 v zmysle § 11 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“) predstavuje sumu 181,17 eur. Takto stanovená odmena spolu s režijným paušálom 10,87 eur (§ 16 ods. 3 vyhlášky) predstavuje sumu 192,04 eur za jeden úkon uskutočnený v roku 2021, t. j. za dva úkony sumu 384,08 eur. Odmena za jeden úkon právnych služieb za rok 2023 predstavuje sumu 208,67 eur. Takto stanovená odmena spolu s režijným paušálom 12,52 eur predstavuje sumu 221,19 eur za jeden úkon uskutočnený v roku 2023, t. j. za dva úkony sumu 442,38 eur. Ústavný súd priznanú odmenu zvýšil o 20 % daň z pridanej hodnoty (ďalej len „DPH“; § 18 ods. 3 vyhlášky), pretože aj keď právny zástupca sťažovateľa sám nepreukázal skutočnosť, že je platiteľom tejto nepriamej dane, ústavný súd vlastnou činnosťou a vo verejnosti dostupnom zozname daňových subjektov registrovaných pre DPH vedenom finančnou správou Slovenskej republiky zistil, že právny zástupca sťažovateľa je platiteľom DPH.

91. Priznanú náhradu trov právneho zastúpenia (bod 6 výroku tohto nálezu) sú Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Prezídium Policajného zboru, Úrad boja proti organizovanej kriminalite a krajská prokuratúra povinné uhradiť spoločne a nerozdielne na účet právneho zástupcu sťažovateľa (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 Civilného sporového poriadku) označeného v záhlaví tohto nálezu v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. februára 2025

Ladislav Duditš
predseda senátu